

KOŚCIÓŁ

Papież wzywa do troski o powołania

19.03.2025

„Zachęcam do promowania troski o powołania chrześcijańskie w różnych sferach życia i działalności człowieka, sprzyjając duchowemu otwarciu każdej osoby na głos Boga” – czytamy w opublikowanym dziś Orędziu Ojca Świętego na 62 Światowy Dzień Modlitw o Powołania. Będzie on obchodzony w IV Niedzielę Wielkanocną – 11 maja, a nosi on hasło: „Pielgrzymi nadziei: dar życia”.

Drodzy Bracia i Siostry!

W tym 62. Światowym Dniu Modlitw o Powołania pragnę zwrócić się do was z radosną i dodającą otuchy zachętą, abyście byli pielgrzymami nadziei ofiarując z hojnością swoje życie.

Powołanie jest cennym darem, który Bóg zasiewa w sercach, wezwaniem do wyjścia poza siebie, aby podjąć drogę miłości i służby. A każde powołanie w Kościele – czy to do życia jako osoba świecka, czy do posługi wynikającej ze święceń, czy też do życia konsekrowanego – jest znakiem nadziei, jaką Bóg żywi wobec świata i każdego ze swoich dzieci.

W naszych czasach wielu młodych czuje się zagubionych w obliczu przyszłości. Często doświadczają niepewności co do perspektyw pracy, a jeszcze głębiej, kryzysu tożsamości, który jest kryzysem sensu i wartości, a zamęt cyfrowy sprawia, że staje się on jeszcze trudniejszy do przejścia. niesprawiedliwość wobec słabych i ubogich, obojętność egoistycznego dobrobytu, przemoc wojny, zagrażają planom dobrego życia, które pielęgnują w swoich sercach. Jednak Pan, który zna serce człowieka, nie porzuca w niepewności; wręcz przeciwnie, chce wzbudzić w każdym świadomość, że jest on miłowany, powołany i posłany jako pielgrzym nadziei.

Z tego powodu my, dorośli członkowie Kościoła, a zwłaszcza pasterze, jesteśmy przynaglani do przyjęcia, rozeznania i towarzyszenia drodze powołaniowej nowych pokoleń. A wy, młodzi, jesteście wezwani do bycia protagonistami, a jeszcze lepiej współprotagonistami wraz z Duchem Świętym, który wzbudza w was pragnienie uczynienia z życia daru miłości.

Podjęcie własnej drogi powołania

Drodzy młodzi, „wasze życie nie jest «w międzyczasie». Jesteście teraz Boga” (Posynod. adhort. apost. *Christus vivit*, 178). Trzeba sobie uświadomić, że dar życia domaga się hojnej i wiernej odpowiedzi. Spójrzcie na młodych świętych i błogosławionych, którzy z radością odpowiedzieli na wezwanie Pana: św. Róża z Limy, św. Dominik Savio, św. Teresa od Dzieciątka Jezus, św. Gabriel od Matki Bożej Bolesnej, św. Carlo Acutis, błogosławiony – a wkrótce święty – Pier Giorgio Frassati i wielu innych. Każdy z nich przeżywał swoje powołanie jako drogę do pełni szczęścia, w relacji z żywym Jezusem. Kiedy słuchamy Jego słowa, pałają w nas serca (por. Łk 24, 32) i odczuwamy pragnienie poświęcenia naszego życia Bogu! Wówczas chcemy odkryć, w jaki sposób, w jakiej formie życia możemy odwzajemnić miłość, którą On jako pierwszy nam ofiarowuje.

Każde powołanie, dostrzeżone w głębi serca, sprawia, że kielkuje odpowiedź jako wewnętrzne dążenie do miłości i służby, jako źródło nadziei i miłości, a nie jako dążenie do samorealizacji. Powołanie i nadzieja splatają się więc w Bożym planie radości każdego mężczyzny i każdej kobiety, powołanych osobście do ofiarowania swojego życia innym (por. Adhort. apost. *Evangelii gaudium*, 268). Wielu młodych stara się poznać drogę, na którą wzywa ich Bóg: niektórzy rozpoznają – często ze zdumieniem – powołanie do kapłaństwa lub życia konsekrowanego; inni odkrywają piękno powołania do małżeństwa i życia rodzinnego, a także do zaangażowania na rzecz dobra wspólnego i do dawania świadectwa wiary wśród kolegów i przyjaciół.

Każde powołanie jest ożywiane nadzieją, która przekłada się na zaufanie Opatrzności. Dla chrześcijanina bowiem, nadzieja jest czymś więcej niż zwykłym ludzkim optymizmem: jest raczej pewnością zakorzenioną w wierze w Boga, który działa w historii [życia] każdej osoby. I tak powołanie dojrzewa poprzez codzienne zaangażowanie w wierność Ewangelii, w modlitwie, w rozeznawaniu, w służbie.

Drodzy młodzi, nadzieja pokładana w Bogu nie zawodzi, ponieważ On prowadzi każdy krok tych, którzy się Jemu powierzają. Świat potrzebuje młodych, którzy byliby pielgrzymami nadziei, odważnych w oddawaniu swojego życia Chrystusowi, pełnych radości z samego faktu, że są Jego uczniami-misjonarzami.

Rozeznawanie swojej drogi powołania

Odkrywanie swojego powołania dokonuje się na drodze rozeznawania. Ta droga nigdy nie odbywa się w samotności, lecz rozwija się na łonie wspólnoty chrześcijańskiej i wraz z nią.

Drodzy młodzi, świat popycha was do dokonywania pochopnych wyborów, do wypełniania waszych dni zgiełkiem, uniemożliwiając wam doświadczyć ciszy otwartej na Boga, który przemawia do serca. Mieście odwagę zatrzymać się, wsłuchać w siebie i zapytać Boga: czego pragnie dla was. Cisza modlitwy jest niezbędna, aby „odczytać” Boże powołanie w swojej historii, i aby dać wolną i świadomą odpowiedź.

Skupienie pozwala zrozumieć, że wszyscy możemy być pielgrzymami nadziei, jeśli uczynimy z naszego życia dar, zwłaszcza w służbie tym, którzy mieszkają na materialnych i egzystencjalnych peryferiach świata. Kto słucha Boga, który powołuje, nie może ignorować krzyku tak wielu braci i siostr, którzy czują się wykluczeni, zranieni, opuszczeni. Każde powołanie otwiera na misję bycia obecnością Chrystusa tam, gdzie najbardziej potrzebne są światło i pocieszenie. W szczególności, wierni świeccy są wezwani do bycia „solą, światłem i zaczynem” królestwa Bożego poprzez zaangażowanie społeczne i zawodowe.

Towarzystwo na drodze powołaniowej

W tej perspektywie, osoby pracujące w duszpasterstwie i dziele powołań, zwłaszcza kierownicy duchowi, niech nie lekają się towarzyszyć młodym ludziom z nadzieją i cierpliwym zaufaniem Bożej pedagogii. Chodzi o to, aby być dla nich osobami zdolnymi do słuchania i przyjęcia z szacunkiem; osobami, którym mogą zaufać, mądrymi przewodnikami, gotowymi im pomóc, i uważnymi, aby rozpoznać znaki Boga na ich drodze.

Dlatego zachęcam do promowania troski o powołania chrześcijańskie w różnych sferach życia i działalności człowieka, sprzyjając duchowemu otwarciu każdej osoby na głos Boga. W tym celu, ważne jest, aby programy edukacyjne i duszpasterskie zapewniały odpowiednie przestrzenie do towarzyszenia powołaniom.

Kościół potrzebuje pasterzy, zakonników, misjonarzy, małżonków, którzy potrafią z ufnością i nadzieją powiedzieć Panu „tak”. Powołanie nigdy nie jest skarbem, który pozostaje zamknięty w sercu, ale wzrasta i umacnia się we wspólnotę, która wierzy, kocha i pokłada nadzieję. A ponieważ nikt nie może sam odpowiedzieć na Boże powołanie, wszyscy potrzebujemy modlitwy i wsparcia braci i sióstr.

Najmilsi, Kościół jest żywy i płodny, gdy rodzi nowe powołania. A świat szuka, często nieświadomie, świadków nadziei, którzy swoim życiem głoszą, że pójście za Chrystusem jest źródłem radości. Nie ustawajmy zatem w proszeniu Pana o nowych robotników na Jego żniwo, pewni, że On nie przestaje powoływać z miłością. Drodzy młodzi, powierzam wasze podążanie za Panem wstawiennictwu Maryi, Matki Kościoła i powołań. Idźcie zawsze jako pielgrzymi nadziei drogą Ewangelii! Towarzyszę wam moim błogosławieństwem i proszę, abyście się za mnie modlili.

Rzym, Poliklinika Gemelli, dnia 19 marca 2025 r.

FRANCISZEK

Za: KAI

Bp Przybylski: Duszpasterstwo powołań winno być organicznie związane z duszpasterstwem młodzieży

12.03.2025

Duszpasterstwo powołań powinno być organicznie związane z duszpasterstwem młodzieży – uważa bp Andrzej Przybylski, przewodniczący Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań, który przedstawił tę tematykę na 400. zebraniu plenarnym Episkopatu Polski w Warszawie. Biskupów zachęcił do tworzenia i rozwoju ośrodków zajmujących się duszpasterstwem powołań w diecezjach.

W rozmowie z KAI bp Andrzej Przybylski zaznaczył, że duszpasterstwo powołań nie ogranicza się do rekrutacji do diecezjalnego seminarium duchownego czy nowicjatu zakonnego. Jest to bowiem stała troska Kościoła o towarzyszenie ludziom w wyborze różnych dróg życiowych, w tym także w służbie Panu Bogu, czyli powołania do życia konsekrowanego czy kapłaństwa.

Jak stwierdził, „duszpasterstwo powołań powinno być organicznie związane z duszpasterstwem”, szczególnie tym skierowanym do młodzieży. – W duszpasterstwie powołań nie chodzi tylko o towa-

rzyszenie młodym, choć jest to główny rdzeń tego duszpasterstwa: towarzyszenie młodym ludziom w odkryciu powołania i samej decyzji. Ale chodzi też o tworzenie tzw. kultury środowiska powołaniowego, a więc systemu modlitw o powołania – stałej modlitwy w tej intencji w Kościele – oraz przekazywaniu wiedzy o poszczególnych drogach powołaniowych – wyjaśnił bp Przybylski.

Bp Przybylski przypomniał też biskupom o działaniach Krajowego Centrum Powołań i Radzie ds. Duszpasterstwa Powołań. Na Wydziale Teologicznym UKSW w Warszawie od obecnego roku akademickiego

możliwe są podyplomowe studia z zakresu teologii i pedagogiki powołań. Studia te podjęły 63 osoby. Są to m.in. referenci oraz duszpasterze powołań z diecezji i zakonów. – Studia te w formie kursu dla formatorów umożliwiają przygotowanie duszpasterzy diecezjalnych i zakonnych oraz referentki powołaniowej w zgromadzeniach żeńskich – powiedział.

Krajowa Rada Duszpasterstwa Powołań organizuje także dwa razy w roku kongregacje powołaniowe, w których uczestniczą duszpasterze z całego kraju oraz zaproszeni goście m.in. ze wspólnot i ruchów katolickich. Ostatnie spotkanie w Gnieźnie na przełomie lutego i marca poświęcone było m.in. obecności tematyki powołaniowej w katechezie szkolnej i parafialnej oraz tworzeniu ośrodków zajmujących się duszpasterstwem powołań w diecezjach. W wielu diecezjach odpowiedzialnym za rozwój duszpasterstwa powołań jest wyznaczony ksiądz, zazwyczaj jest to jeden z przełożonych w seminarium duchownym. Ale w niektórych diecezjach powstają specjalne ośrodki powołaniowe, w których ludzie świeccy i ich rodziny, osoby życia konsekrowanego i kapłani podejmują wspólną pracę na rzecz powołań.

Bp Przybylski podkreśla, że nie da się oddzielić duszpasterstwa powołań od duszpasterstwa młodzieży. – Kiedyś mówiło się, że każde duszpasterstwo młodzieżowe, jeśli ma być owocne, to musi być powołaniowe. Błąd popełniamy, często kojarząc powołanie od razu z kapłanami czy osobami życia konsekrowanego. A są jeszcze przecież powołania do życia w rodzinie czy służbie społecznej. Ale każde duszpasterstwo młodzieżowe musi mieć ten aspekt powołaniowy, czyli pomóc młodym określić siebie samych w tym życiu, wybrać konkretną drogę, zgodną ze swoim powołaniem i naturalnymi dyspozycjami. A z kolei duszpasterstwo powołaniowe nie jest jakąś odrębną strukturą: nie tworzymy jakiegoś ruchu czy wspólnoty, choć organizujemy np. rekolekcje powołaniowe – wyjaśnił biskup.

A co sami młodzi ludzie – osoby, które potencjalnie mogą wstąpić na drogę kapłaństwa i życia zakonnego – oczekują od duszpasterzy powołań?

– Oczekują przede wszystkim towarzyszenia. Dziś bardzo często mówią też o wiedzy o kapłaństwie czy życiu zakonnym, którą czerpią z mediów społecznościowych czy publicznych, ale jest tam ona często przerysowana i przeakcentowana. Dlatego chcą się dowiedzieć, jak to naprawdę jest. Jaka jest tożsamość kapłana? Jak wygląda życie konsekrowane? Sami pytamy często młodzież, jak z nimi rozmawiać, żeby z jednej strony nie naciskać, nie wywierać presji, a z drugiej strony – nie bać się pokazywać dróg i propozycji od Pana Boga, bo oczywiście to nie my powołujemy, ale Bóg – powiedział przewodniczący Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań.

Stałym momentem środowisk powołaniowych w roku liturgicznym jest Tydzień Modlitw o powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego, przypadający zawsze w Niedzielę Dobrego Pasterza. W tym roku przypadnie on 11 maja. Zazwyczaj w tym dniu też w kościołach katedralnych w większości diecezji wyświęceni są nowi kapłani.

Za: lk/KAI

Spotkania przy Grobie Jana Pawła II

Opowiadając zmartwychwstanie Pana Jezusa, Ewangelia przywołuje przede wszystkim te osoby, wierne i kochające, które wszystkie swoje myśli i uczucia skupiły wokół Jego grobu. Cóż bowiem innego im pozostało? Ich Mistrz umarł ukrzyżowany jak złoczyńca. Pozostał im zatem tylko Jego grób. Spieszyli więc do tego grobu i to już o świcie, tuż po szabacie. Pierwszymi były pobożne niewiasty; spieszyły z olejkami i mirrą, by namaścić ciało swego Pana. Ale gdy stanęły przed grobem, był on pusty. Czyżby ktoś chciał je pozbawić nawet ciała ich Pana i wykraść je potajemnie? Nie! Aniołowie zapewnili je, że Pan żyje! Podzieliły się tą nowiną z apostołami, którzy też pobiegli do grobu, aby „ujrzeć i uwierzyć” w największy cud historii, cud Zmartwychwstania! (por. J 20,1-8).

Pozostał „tylko” grób

Podobnie było 20 lat temu, gdy św. Jan Paweł II po „światowych rekolekcjach”, jakie głosił już nie z ambony, ale z katafalku w Bazylice św. Piotra i został pogrzebany w Grotach Watykańskich, po owym zamknięciu księgi Ewangelii złożonej na jego trumnie, przez powiew wiatru, niczym powiew Ducha świętego, który „wieje kędy chce” (J 3,8).

Do grobu Papieża niezwłocznie zaczęły spieszyć tłumy wiernych. Obecny prefekt Dykasterii do spraw Posługi Miłosierdzia i Dobroczynności, ks. kard. Konrad Krajewski, wcześniej ceremoniarz św. Jana Pawła II, zainspirowany zawartą w testamencie papieskim prośbą o modlitwę i sprawowanie za Niego

Mszy świętych, zainauguował trwający do dziś zwyczaj celebrowania w języku polskim czwartkowej porannej Eucharystii przy grobie Ojca Świętego. Niedawno, w wypowiedzi dla Radia Watykańskiego wspominał, że Msza od początku była odprawiana w czwartek, czyli w dzień ustanowienia Najświętszej Ofiary. Jest ona celebrowana przez cały rok, z wyjątkiem Wielkiego Czwartku. I tak, jak od pustego grobu Chrystusa rozeszła się najważniejsza w historii wiadomość o Jego Zmartwychwstaniu, tak od grobu św. Jana Pawła II płynie, także dzięki falom eteru, orędzie o Bogu bogatym w miłosierdzie, z którego woli Papież kierował całym Kościołem, i zachęta, byśmy dzięki Jego nauczaniu i za Jego wstawiennictwem otwierali serca na działanie zbawczej łaski Chrystusa, jedynego Odkupiciela człowieka (por. *Kolekta mszalna o św. Janie Pawle II*).

Papież i pasterze Kościoła

Dwukrotnie czwartkowej Mszy świętej przy grobie św. Jana Pawła II zechciał przewodniczyć sam papież Franciszek, co stanowi pewien wyjątek, bo papieże na ogół nie celebrują Eucharystii w bocznych kaplicach Bazyliki. Jeszcze przed kanonizacją Ojca Świętego, której dokonał Papież Franciszek, przybył 31 października 2013 r. do grobu grób swego poprzednika, który mianował go arcybiskupem Buenos Aires i kreował kardynałem, by celebrować Mszę świętą w wigilię 67. rocznicy święceń kapłańskich Karola Wojtyły. W homilii prosił bł. Jana Pawła II o wstawiennictwo, byśmy ochoczo odpowiadali na wyzwania, jakie stawia nam Chrystus.

Ponownie z celebrą przy grobie świętego Papieża Franciszek przybył 18 maja 2020 r., tj. w stulecie Jego urodzin. W homilii przypomniał, że Jan Paweł II był człowiekiem oddanym Bogu i Maryi, mężem modlitwy i bliskości z ludem, pragnącym sprawiedliwości społecznej, obrońcą godności osoby ludzkiej.

Jakkolwiek nie sprawował Eucharystii, ale modlił się przy grobie św. Jana Pawła II jego bezpośredni następca, Papież Benedykt XVI. Pierwszy raz było to w Dzień Zaduszny, 2 listopada 2005 r., a ponownie 6 kwietnia 2006 r., kiedy to przyprowadził do grobu „Papieża młodych” delegację młodzieży, celebrującą w Rzymie diecezjalny dzień młodych. Nadto Papież Benedykt wybrał miejsce pierwotnego grobu św. Jana Pawła II na ulokowanie swojego pochówku i tam właśnie spoczywa.

Celebransami czwartkowych Eucharystii przy grobie św. Jana Pawła II i kaznodziejami są na ogół polscy kapłani rezydujący w Rzymie i pracujący w Dykasteriach Stolicy Apostolskiej, wykładowcy rzymskich papieskich uniwersytetów i wydziałów teologicznych, duszpasterze polskiego kościoła pw. św. Stanisława, posługujący w Domu Polskim przy Via Cassia, czy w kuriach generalnych swoich zakonów. Chętnie jednak ustępują oni miejsca polskim lub polonijnym biskupom, przybywającym do Rzymu, czy Polakom – nuncjuszom apostolskim w różnych krajach, często goszczącym służbowo w Watykanie. Szczególne, z zaangażowaniem emocjonalnym, są Msze święte, którym przewodniczy bywający od czasu do czasu w Rzymie ks. kard. Stanisław Dziwisz, były sekretarz papieski św. Jana Pawła II, czy ks. bp Sławomir Oder, ordynariusz gliwicki, były postulador procesu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego Ojca Świętego.

Do koncelebry włączają się polscy duchowni z Rzymu, na czele z przywołanym już ks. kard. Konradem Krajewskim i bp. Krzysztofem Nykiem, regensem Penitencjarii Apostolskiej, a nadto biskupi i kapłani pielgrzymi. Liczba koncelebransów sięga czasem nawet stu pięćdziesięciu. Zwyczajowo, by sprawować przy grobie św. Jana Pawła II Mszę świętą prymicyjną, przybywają liczni neoprezbiterzy, a nowo wyświęceni diakonii śpieszą ze swoją posługą liturgiczną. Akolitami są polscy bracia zakonnicy pracujący w Rzymie. Chętnie dołączają do nich ministranci przybywający z grupami pielgrzymów.

Polonia rzymska i pielgrzymi

Uczestnikami czwartkowych Eucharystii przy grobie św. Jana Pawła II, zwłaszcza początkowo, tj. w Grotach Watykańskich, także ze względu na ograniczenia przestrzenne, byli przede wszystkim Polacy rezydujący w Rzymie, wśród których liczne siostry zakonne. To one wzięły odpowiedzialność za śpiewy mszalne, co ma miejsce do dziś, gdyż powstała Schola polskich sióstr w Rzymie im. św. Jana Pawła.

Gdy tuż po beatyfikacji relikwie Papieża Jan Pawła II zostały przeniesione do kaplicy św. Sebastiana w bazylice św. Piotra, na czwartkowe Msze święte zaczęli przybywać również polscy pielgrzymi, zarówno indywidualni, jak i w zorganizowanych grupach. Wiele osób, a także liczne pielgrzymki tak planują swój kalendarz, aby być w Rzymie we środę i uczestniczyć w papieskiej audyencji generalnej, oraz w czwartek, by wziąć udział we „Mszy u św. Jana Pawła II” – jak obiegowo mówimy w Wiecznym Mieście.

Mimo, że ta Msza święta jest wcześniej rano, o godz. 7.10, pielgrzymi licznie na nią przybywają, choć często są zakwaterowani nie w samym mieście, ale na jego obrzeżach, czy wręcz podrzymskich miasteczkach. Podejmują z ochotą ten wysiłek, wszak sam św. Jan Paweł II mówił, że „trzeba od siebie wymagać!”. Często wzrusza podczas tych Eucharystii widok drżących na rękach matek dzieci, czy rysy zmęczenia na twarzach steranych życiem osób starszych, którzy często, dzięki oszczędnościom ze swoich niskich emerytur, jedyny raz przybywają do serca chrześcijaństwa i zdobywają się na wysiłek, by pomodlić się i przyjąć Komunię świętą przy relikwiach Polskiego Papieża.

Weterani, artyści i sportowcy

Spotkania eucharystyczne „u św. Jana Pawła II” gromadzą też zorganizowane grupy przedstawicieli różnych środowisk i zawodów: rolników, przemysłowców, górników, nauczycieli i pedagogów, weteranów wojennych, aktorów, artystów, muzyków, sportowców i innych. Liczni po modlitwie i uczczeniu relikwii Papieża Rodaka udają się dalej, czy to na Monte Cassino, czy na rzymski stadion olimpijski, czy do teatru lub filharmonii. Aktorzy i poloniści odczytują podczas liturgii słowo Boże, muzycy śpiewają psalm responsoryjny, chóry czy zespoły pieśni i tańca (16 października 2016 uczyniło to nawet „Mazowsze”) śpiewają pieśni mszalne. Św. Jan Paweł II, podobnie jak za swego życia, tak i dzisiaj, od swego grobu, przekazuje orędzie miłości, wartości ewangeliczne i patriotyczne.

Transmisje radiowe

Od 25 kwietnia 2013 r. czwartkowe Msze święte odprawiane przy grobie św. Jana Pawła II transmituje Radio Watykańskie i łączące się z nim różne katolickie rozgłośnie radiowe, w tym Radio Maryja. W ten sposób do wspólnej modlitwy rodaków przy grobie Ojca Świętego dołączają się Polacy w dowolnym miejscu na świecie, zwłaszcza chorzy, ale nie tylko, bo np. także osoby, które w jej porze jadą samochodem do pracy.

Homilie głoszone podczas czwartkowych Eucharystii umieszczane były na podkaskie Radia Watykańskiego, a od niedawna przywołuje je serwis <https://www.vaticannews.va/pl>.

Nie tylko w czwartki

Oczywiście nawiedzanie grobu św. Jana Pawła II od chwili jego pochówku nie ograniczało i nie ogranicza się tylko do czwartkowych spotkań eucharystycznych. Po pogrzebie Papieża do Grot Watykańskich przybywały codziennie rzesze ludzi. Ks. kard. Konrad Krajewski wspomina: „Dla pracowników i obsługi bazyliki św. Piotra było nieprawdopodobne, że przy grobie św. Piotra nie gromadziło się tak wielu ludzi, jak przy grobie Jana Pawła II. Po beatyfikacji i po kanonizacji jeszcze więcej osób przyjeżdżało i na szczęście ten grób został przeniesiony z Grot Watykańskich do Bazyliki, właśnie do kaplicy św. Sebastiana [...], gdzie jest więcej przestrzeni i są większe możliwości. To jest potwierdzenie, jak wielkim był Jan Paweł II oraz jak bardzo jest potrzebny nam i dzisiejszemu światu”.

Szeregi ludzi każdego dnia garną się do grobu św. Jana Pawła II i niektóre grupy uczestniczą tam codziennie we Mszy świętej ze swoimi kapłanami. Wierni wciąż zostawiają karteczki z prośbami o łaski, oraz podziękowaniami za te już otrzymane. Niekiedy pielgrzymi proszą obsługę o pozwolenie przekroczenia balustrady, by dojść do samego grobu i dotknąć jego płyty z napisem „Sanctus Ioannes Paulus PP. II”. Raz byłem świadkiem, jak prosili o to młodzi rodzice z małym dzieckiem. Strażnik przychylił się do ich prośby. Dziecko ułożyli na mensie ołtarzowej, uklękli, zaczęli się modlić i całować płytę. Strażnik, który widział już wiele w tym miejscu, ukradkiem wycierał łzy. Szczęśliwi rodzice – jak mi potem wyznali – dziękowali za uzdrowienie syna, któremu lekarze nie dawali szans na przeżycie..

Pamiętam też, jak w listopadzie 2015 r. do grobu pieskiego przybył ówczesny proboszcz parafii Sanka w archidiecezji krakowskiej, ks. Jarosław Żmija, dziś dziekan wadowicki. Przywiózł ze sobą korony, jakie przygotował do koronacji obrazu Matki Bożej w saneckiej świątyni, zwanej Matką Oczekiwanego Macierzyństwa. Z wiarą i modlitwą położył te korony na płycie ołtarza nad grobem maryjnego Papieża (*Totus Tuus*) i 22 maja 2016 r. zostały one uroczyście nałożone na łaskami słynący obraz Madonny. Podobne przypadki są niezliczone, a pocieranie grobu papieskiego różańcami czy innymi dewocjonaliami jest na porządku dziennym.

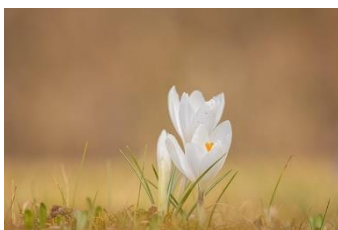
Głowy państw i ambasadorowie

Składając oficjalne wizyty we Włoszech i w Stolicy Apostolskiej, do grobu Jana Pawła II przybywają także głowy państw, premierzy, szefowie organizacji międzynarodowych, politycy i samorządowcy. Wielokrotnie byli przy tym grobie polscy prezydenci, premierzy i samorządowcy różnych szczebli. Z okazji wymownych rocznic papieskich przybywają to tego grobu ambasadorowie akredytowani przy Stolicy Apostolskiej, na czele z dziekanem korpusu dyplomatycznego, którym obecnie (na zasadzie starszeństwa, licząc od dnia nominacji), jest ambasador Cypru George Poulides. Ambasador RP Adam Kwiatkowski jest stałym uczestnikiem cotygodniowych Mszy świętych czwartkowych „u św. Jana Pawła”.

Nie lękajcie się

Tak jak od pustego grobu Chrystusa rozeszła się na cały świat radosna nowina o Jego Zmartwychwstaniu, tak od grobu św. Jana Pawła II płynie ustawicznie jego życiowe i wciąż aktualne przesłanie: Otwórzcie drzwi Chrystusowi, nie lękajcie się, zarzucajcie głęboko sieć i wypływajcie na głębie! Przybywając do Jego grobu, zginając kolana przed jego relikwiami, uświadamiamy sobie, kim był dla Kościoła i świata. I modlimy się, aby On, świadek nadziei, apostoł jedności, Boży atleta, powiernik Maryi (*Totus Tuus*), orędownik pokoju, zwiastun lepszego świata, niestrudzony pielgrzym po drogach ludzkości, Papież uśmiechu, mąż nieustannej modlitwy, Mojżesz przełomu tysiącleci, Jan Paweł II wielki, wspomagał nas swoim wstawiennictwem przed Bogiem, byśmy byli prawdziwymi wyznawcami Chrystusa i nigdy nie zdradzali naszej katolickiej i patriotycznej, polskiej tożsamości, idąc naprzód z nadzieją.

o. prof. Szczepan T. Prażkiewicz OCD
Nasz Dziennik, 2.04.2025, s. 16-17.

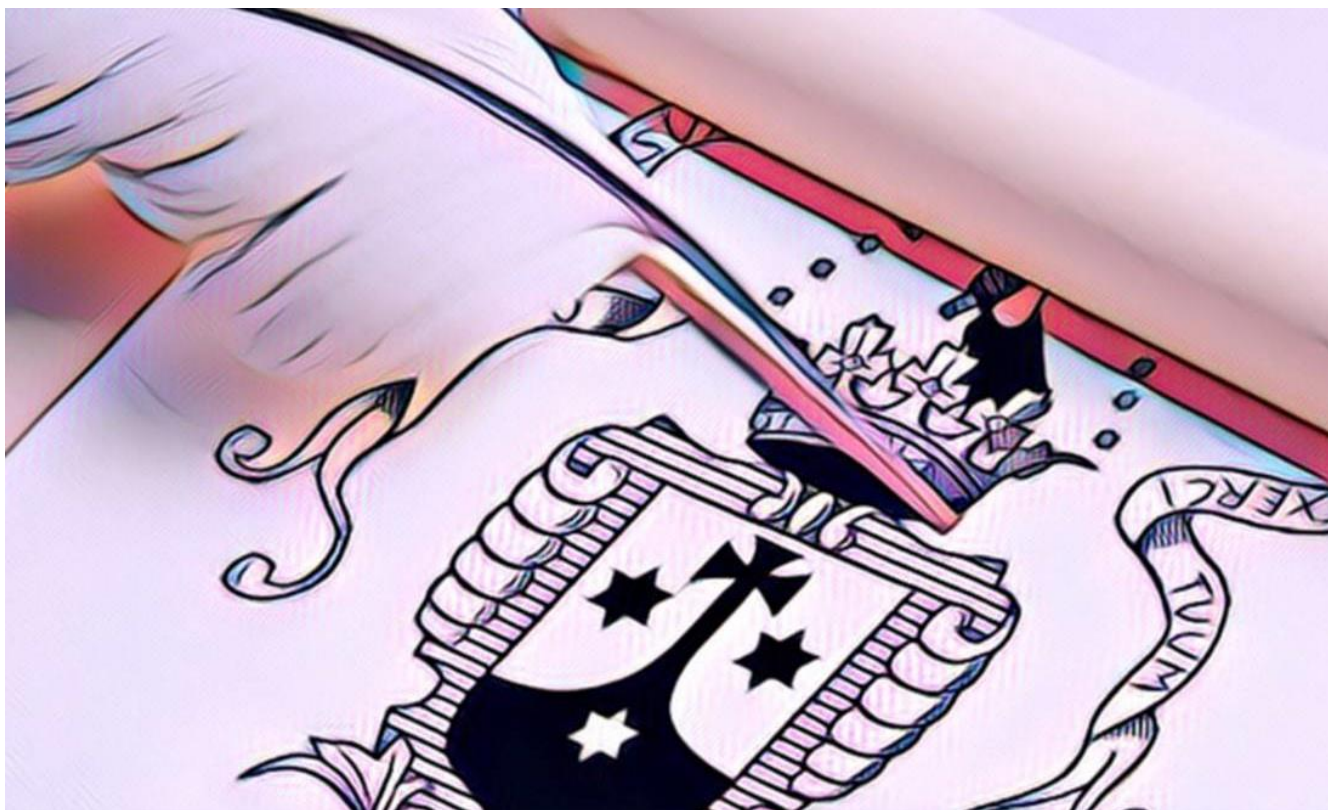
List Definitorium Generalnego nr 15

Rzym, 15 marca 2025

Drodzy bracia i siostry Karmelu Terezjańskiego:

Przyjmijcie nasze braterskie pozdrowienia na zakończenie sesji Definitorium Generalnego. Nasze spotkania trwały od 3 do 14 marca, z udziałem Ojca Generala i wszystkich Definitoriów, którzy ponownie obecni byli w Rzymie po dwóch miesiącach intensywnych wizytacji pasterskich i innych spotkań w różnych częściach świata.

Na początku spotkania poruszyliśmy kwestię niedawnego mianowania O. Saverio Cannistrà na arcybiskupa metropolitę Archidiecezji Piza (Włochy). Ponownie wyrażamy naszą wdzięczność za jego służbę w Zakonie, szczególnie podczas dwóch sześcioletnich kadencji, w trakcie których pełnił funkcję Przełożonego Generalnego. O. Saverio rozpoczyna teraz nowy etap, który mamy nadzieję, okaże się owocny dla Kościoła i dla niego samego. Żywimy nadzieję, że w nowej sytuacji będzie mógł nadal żyć swoim powołaniem i tożsamością karmelitańską. Świecenia biskupie odbędą się 11 maja w katedrze w Pizie.

Tematy priorytetowe

Jak zwykle, najpierw omówiliśmy aktualności i bieżącą sytuację w kwestiach priorytetowych dla Zakonu w tym sześcioleciu. Jednym z nich pozostaje refleksja i pogłębianie naszej charyzmatycznej tożsamości, co jest kwestią zasadniczą, jeśli chcemy odpowiadać w sposób coraz bardziej wierny i odnowiony na Boże powołanie. Powinno ono stanowić podstawę naszych decyzji w każdej chwili. W niektórych Okręgach i wspólnotach cel ten realizowany jest przy pomocy *Deklaracji o charyzmacie*, zatwierdzonej przez poprzednią Kapitułę Generalną. Uwaga poświęcona charyzmatowi, który współdzielimy, pozostaje fundamentalna, biorąc pod uwagę wielką różnorodność, w jakiej żyją członkowie Zakonu pod względem kontekstów społecznych, środowisk kulturowych, zobowiązań apostolskich, składu wspólnot itp. Jak czytamy we wstępie do *Deklaracji o charyzmacie*, „odczuwamy dziś pilne i piękne wyzwanie, by przyjąć bogactwo charyzmatu, który został nam dany i kontynuować jego aktualizację, aby zyskiwał nową vitalność i zawsze pozostawał aktualny”.

Formacja

Aby Zakon mógł w przyszłości nadal żyć zgodnie z otrzymanym charyzmatem, ważne jest, abyśmy już teraz poświęcili wszystkie nasze najlepsze siły na formację początkową, zwłaszcza w regionach, w których Pan błogosławi nam obfitością powołań. Podczas wszystkich wizytacji staramy się podkreślać potrzebę poważnego rozeznawania i dobrego towarzyszenia kandydatom od pierwszych chwil ich relacji z Zakonem.

Narzędziem, które powinno okazać się pomocne w tym zakresie, jest *Ratio Institutionis* ogólne, który jest obecnie w trakcie rewizji i aktualizacji. Po przesłaniu pierwszego projektu nowego tekstu do wszystkich Okręgów wyborczych otrzymaliśmy szereg uwag, które wzbogaciły dokument. Komisja odpowiedzialna za tę sprawę analizuje je i kontynuuje prace nad nową wersją. Zwracamy się z prośbą do Okręgów, które nie przesłały swoich uwag do pierwszego projektu, o uczynienie tego jak najszybciej.

Duszpasterstwo młodzieży

Niektóre Okręgi pracują z dużym oddaniem i zainteresowaniem w kwestii duszpasterstwa młodzieży. Zachęcamy wszystkich do pamiętania o tym ważnym obszarze ewangelizacji, a także działań powołaniowych. Konkretną rzeczywistością w tym czasie jest przygotowanie do Jubileuszu Młodzieży, który odbędzie się w Rzymie od 28 lipca do 3 sierpnia br. Wśród licznych uczestników, którzy przyjadą z całego świata, znajdzie się znaczna liczba młodych ludzi związanych z naszymi wspólnotami karmelitańskimi: liczba zgłoszeń przekroczyła już 400 miejsc dostępnych w ośrodkach Teresianum, a przyjadą oni z bardzo różnych krajów. Jak już ogłoszono, 31 lipca w rzymskiej parafii San Pancrazio odbędzie się czuwanie karmelitańskie z udziałem Ojca Generala.

Rocznice

Obchody rocznic Teresy z Lisieux trwają nadal, obecnie już w trzecim i ostatnim ich roku. W tym roku upamiętniamy setną rocznicę ogłoszenia Teresy świętą Kościoła Powszechnego. Na 17 maja, w rocznicę kanonizacji, zaplanowano uroczystości w różnych znaczących miejscach.

Tymczasem trwają przygotowania do obchodów w roku 2026 (dokładniej od 14 grudnia 2025 r. do 27 grudnia 2026 r.) trzechsetnej rocznicy kanonizacji i stulecie doktoratu św. Jana od Krzyża. Z tej okazji zaplanowano szereg ważnych wydarzeń, zwłaszcza w Prowincji Iberyjskiej. Definitorium Generalne będzie proponować w ciągu roku pewne propozycje na temat tekstów sanjuanistycznych. Ponadto, w dniach 22–27 czerwca 2026 r. w Rzymie i Awili odbędzie się Międzynarodowy Kongres Mistycyzmu i Świętego Jana od Krzyża, zorganizowany przez grupę refleksyjną ds. życia intelektualnego Zakonu, we współpracy z Teresianum, CITeS i Definitorium Generalnym.

Życie maryjne

Kolejnym realizowanym celem jest ożywienie maryjnego wymiaru Zakonu. Wspólnota w Fatimie (Portugalia) koordynuje inicjatywy planowane w tej kwestii. Przeprowadzone w całym Zakonie obszerne badanie na temat życia maryjnego przyniosło znaczną liczbę odpowiedzi, które są obecnie podsumowywane i analizowane w celu wyciągnięcia odpowiednich wniosków. Na podstawie wyników tego badania można będzie pomyśleć o konkretnych propozycjach. Pracujemy także nad nawiązaniem kontaktu z mariologami naszego Zakonu oraz osobami odpowiedzialnymi za najważniejsze sanktuaria maryjne.

Wizytacje pasterskie

Ważną częścią pracy i dialogu Definitorium są Wizytacje pasterskie, które są uprzywilejowanym narzędziem utrzymywania bezpośredniego kontaktu z różnymi rzeczywistościami Zakonu na świecie. Przy tej okazji tego posiedzenia mieliśmy również okazję wymienić się informacjami i wrażeniami na temat tego, co udało się osiągnąć w ciągu ostatnich kilku tygodni.

Nigeria (Prowincja Anglo-Irlandzka)

Wizytacja pasterska w Wikariacie Regionalnym Nigerii miała miejsce w styczniu i lutym. Otwarcia dokonał O. Jean-Baptiste, a później dołączył do niego O. Philbert. Ojciec General wziął udział w wizytacji w dniach od 7 do 12 stycznia.

Misja karmelitańska w Nigerii rozpoczęła się w 1988 roku, kiedy pierwsi bracia z Prowincji Anglo-Irlandzkiej przybyli do Enugu na zaproszenie miejscowego biskupa. Początkowo Nigeria była ośrodkiem formacyjnym dla nowicjuszy z anglojęzycznej Afryki. W 1993 roku misja uzyskała prawną zależność od

Prowincji Anglo-Irlandzkiej, a w 2008 roku została ustanowiona Wikariatem regionalnym. Od tego czasu Wikariat znacznie się powiększył i obecnie liczy 56 profesów wieczystych, 29 profesów czasowych i 11 nowicjuszy. Ma 9 wspólnot w Nigerii i misję w Ghanie. W kraju działają 3 wspólnoty Karmelitanek Bosych i 9 wspólnot Karmelu Świeckiego.

Wikariat utrzymuje ściśle relacje z Prowincją Anglo-Irlandzką, która zapewnia wsparcie finansowe i zaprasza zakonników z Nigerii do posługi w Prowincji macierzystej. Karmelici w Nigerii są bardzo aktywni w kilku dziedzinach duszpasterstwa: formacji, rekolekcjach, posłudze parafialnej, szkołach, propagowaniu pobożności karmelitańskiego kultu oraz resocjalizacji byłych przestępców.

Jednym z wyzwań, którym trzeba sprostać, jest brak ciągłości umów z lokalnymi biskupami, w chwili, gdy przejmują oni obowiązki. Inwestowanie w formację początkową ma kluczowe znaczenie dla pomyślnego rozwoju obecnej fazy rozwoju Okręgu. Zawsze winniśmy zwracać uwagę na jakość życia wspólnotowego i braterskie relacje między braćmi. Należy również zwiększyć przejrzystość finansową.

Pośród tego wszystkiego jednym z głównych problemów jest brak pewności w kraju. Z ufnością modlimy się do Pana o pokój w Nigerii i powierzamy naszych braci i siostry opiece Matki Bożej z Góry Karmel.

Karnataka-Goa

Wizytację pasterską w Prowincji Karnataka-Goa przeprowadzili Ojcowie Roberto Maria i Christianus w dniach od 2 stycznia do 26 lutego. Ojciec General był obecny w ostatnich dniach wizytacji.

Prowincja Karnataka-Goa obejmuje cztery stany Indii, których łączna liczba ludności wynosi 274 miliony, z czego jedynie 1,89% stanowią chrześcijanie. Prowincja liczy łącznie 298 członków, z czego 186 pochodzi z Indii, a reszta z innych krajów, głównie z Tanzanii i Kanady. W Indiach jest 151 zakonników ze ślubami wieczystymi, 22 ze ślubami czasowymi i 13 nowicjuszy, w 20 kanonicznie erygowanych wspólnotach i 4 rezydencjach. Na terenie Prowincji znajduje się 9 wspólnot Sióstr Karmelitanek Bosych. Karmel świecki, który się rozrasta, liczy około 320 członków.

Do pozytywnych elementów Prowincji można zaliczyć silne poczucie jedności i szacunku wśród zakonników, wierność modlitwie liturgicznej i życiu duchowemu, zróżnicowaną działalność duszpasterską (cztery ośrodki duchowości, dwa sanktuaria, trzy misje, trzy ośrodki socjalne, dziesięć parafii, sześć szkół, publikacje, produkcje audiowizualne...), poczucie przynależności i zaangażowanie w Prowincję, sprawna i odpowiedzialna administracja, dbałość o formację, ze szczególnym uwzględnieniem formacji intelektualnej i duchowej...

Wizytatorzy przedstawili sugestie mające na celu udoskonalenie niektórych aspektów: zalecają wzmocnienie życia modlitewnego (ustanowienie odpowiedniej ilości czasu na modlitwę myślną we wszystkich wspólnotach), utrzymanie równowagi między życiem wspólnotowym a działalnością duszpasterską, poświęcenie większej uwagi formacji ludzkiej i karmelitańskiej po nowicjacie, współpracę z innymi Prowincjami na etapie Filozofii oraz uregulowanie działalności wspólnot, które jeszcze nie zostały erygowane.

Kalifornia-Arizona

Definitory Martin i Christophe-Marie wspólnie przeprowadzili Wizytację pasterską w Prowincji Kalifornia-Arizona, od 13 stycznia do 13 lutego. W ostatnim tygodniu Wizytacji wziął udział Ojciec General.

Obecność karmelitańska w Kalifornii rozpoczęła się w 1924 roku dzięki pomocy zakonników irlandzkich. Wcześniej niektórzy katalońscy karmelici przybyli do Arizony z Meksyku. W 1964 roku karmelici z Arizony połączyli się z karmelitami z Kalifornii, a w 1983 roku utworzono Prowincję Kalifornia-Arizona. Obecnie obejmuje ona 28 profesów wieczystych, 3 profesów czasowych i 1 nowicjusza, którzy żyją w 5 wspólnotach (domy w Tucson i Stanwood zostały niedawno zamknięte). Prowincja posiada misję w Jinja (Uganda), gdzie przebywa 9 zakonników ze ślubami wieczystymi, 3 ze ślubami czasowymi i 3 nowicjuszy. Ponadto na terenie Prowincji znajduje się 16 klasztorów mniszek i 72 wspólnoty Karmelu Świeckiego, skupiające około 2500 osób.

Wśród walorów Prowincji wyróżniają się życie modlitewne i braterstwo, silne poczucie przynależności zakonników, opieka nad starszymi zakonnikami i ich integracja z życiem wspólnotowym, promocja powołań oraz dobre relacje między zakonnikami, mniszkami i świeckimi.

Myśląc o przyszłości, wskazane jest utworzenie zespołu ds. formacji początkowej i zastanowienie się nad formacją stałą, unikanie indywidualizmu i sprzyjanie wzajemnemu posługiwaniu, utrzymywanie regularnych spotkań we wspólnotach i w Prowincji oraz usprawnienie przepływu informacji. Proponuje się również powołanie komisji ekonomicznej, która zajmie się rozwiązywaniem problemów finansowych Prowincji. Ponadto sugeruje się powołanie komisji, która zastanowi się nad tym, w jaki sposób dzielić się charyzmatem karmelitański ze współczesnym światem.

Wspólnota w Los Angeles (z Korei)

W dniach od 14 do 16 lutego O. Martín i O. Christophe-Marie zwizytowali wspólnotę w Los Angeles, składającą się z braci z Prowincji Koreańskiej. Obecność koreańskich karmelitów w Kalifornii rozpoczęła się w 1996 roku. Wraz ze wzrostem liczby koreańskich członków OCDS, zakonnicy wynajęli dom na przedmieściach Los Angeles, a następnie w 2005 roku zakupili nieruchomość w La Habra, która obejmowała dom i kaplicę. Obecnie wspólnotę tworzą dwaj zakonnicy, których główną posługą jest towarzyszenie koreańskim wspólnotom OCDS.

Zakonnicy udający się do Stanów Zjednoczonych powinni koniecznie nauczyć się języka angielskiego, aby móc się komunikować i skutecznie pełnić swoją posługę. Poproszono Prowincję Koreańską o wysłanie trzeciego zakonnika w celu wzmocnienia wspólnoty. Jednocześnie koreańscy zakonnicy winni rozpocząć proces stopniowej integracji z Prowincją Kalifornia-Arizona, uczestnicząc w spotkaniach prowincjalnych i wzmacniając relacje ze wspólnotą w Alhambra. Ponadto zaleca się zacieśnienie relacji pomiędzy koreańskimi członkami OCDS a członkami OCDS z Prowincji Kalifornia-Arizona.

Wspólnota w Koronie, Floryda (Prowincja Warszawska)

O. Christophe-Marie zwizytował wspólnotę w Koronie (Floryda) w dniach od 7 do 11 stycznia 2025 r. Wspólnota istnieje od 1988 r. i została kanonicznie erygowana w 2000 r.; W jej skład wchodzi trzech zakonników (dwóch Polaków i jeden Amerykanin). Wspólnota prowadzi różnorodne formy aktywności duchowej, takie jak grupy modlitewne, msze w języku polskim oraz formację w duchowości karmelitańskiej. Zakonnicy wzniesli Drogę Krzyżową i monumentalną Drogę Różańcową, po których można przejechać samochodem, zamieniając to miejsce w swego rodzaju sanktuarium. Kaplica jest zawsze otwarta, a zakonnicy mogą w niej prowadzić posługę konfesjonału. Wspólnota utrzymuje dobre relacje z wiernymi i otrzymuje wiele pomocy od wolontariuszy.

Wizytator podkreślił, że wspólnota osiągnęła dobrą równowagę między życiem modlitewnym i apostołskim. Zachęca się zakonników do kontynuowania projektu „Social Hall”, aby poprawić zdolność wspólnoty do przyjmowania wiernych. Dodatkowo zaleca się rozważenie ewentualnej współpracy ze wspólnotą Munster, Indiana (należącą do Prowincji Krakowskiej).

Delhi

W dniach od 19 stycznia do 19 lutego O. Pius odbył wizytację pasterską w Prowincji Delhi. W końcowym zebraniu plenarnym wziął udział Ojciec General, który musiał zmienić plan spotkań ze względu na problemy zdrowotne, w czym życzliwie i skutecznie wspomogli go zakonnicy i personel medyczny w Delhi (a później w Mangalore). Ponadto, O. Christopher Fernandez z Prowincji Kerala Południowa pomagał w wizytacji, przeprowadzając szczegółową analizę sytuacji finansowej każdego domu.

Początki Prowincji Delhi sięgają działalności misyjnej prowadzonej przez Prowincję Malabar. Rozpoczęła się ona jako misja w 1975 r., a po kilku fazach stała się Prowincją w 2010 r. Jej terytorium obejmuje osiem Stanów w północno-zachodnich Indiach, o ogromnym zasięgu geograficznym. Obecnie posiada 9 kanonicznie erygowanych domów i obsługuje 13 parafii misyjnych, niektóre z nich z podstacjami. W sumie jest 44 braci profesów uroczystych, 14 profesów czasowych i 2 nowicjuszy. Większość zakonników to ludzie młodzi: 33 z nich ma mniej niż 50 lat, a tylko 5 ponad 60.

Mimo odległości pomiędzy domami, panuje silne poczucie braterstwa. Zakonnicy z pasją poświęcają się edukacji, ewangelizacji i pracy społecznej. Administracja finansowa jest przejrzysta i transparentna. Na uwagę zasługują inicjatywy socjalne, takie jak ośrodki dla dzieci z dzielnic marginalizowanych. Zakonnicy wytrwale pracują pomimo trudnych warunków klimatycznych regionu i środowiska, które nie sprzyja wierze chrześcijańskiej.

Promocja powołań jest utrudniona ze względu na niewielką liczbę katolików w tym rejonie. Pomimo że poświęca się wiele uwagi kwestii formacji, warto polepszyć przygotowanie formatorów i współpracę z innymi Prowincjami. Daje się zauważyć, że niektórzy bracia przedkładają pracę apostołską nad życie

modlitewne i wspólnotowe, które stanowią istotne aspekty charyzmatu karmelitańskiego. Prowadzone szkoły stanowią podstawę ekonomiczną, ale ich rozwój jest zależny od zmieniającej się polityki rządu.

Wizytacja zaproponowała m.in.: zweryfikowanie stylu życia, aby upewnić się, że jest on zgodny z zasadami karmelitańskiej prostoty, zwiększenie liczby zakonników w podstacjach w celu utworzenia stabilnych wspólnot, przetłumaczenie i opublikowanie dzieł Świętych karmelitańskich w językach hindi i punjabi, utworzenie grup świeckich, które ewentualnie mogłyby stać się wspólnotami OCDS.

Międzynarodowe Centrum Tereziańsko-Sanjuanistyczne (CITeS)

O. Agustí Borrell, Wikariusz generalny, odbył wizytację pasterską w CITeS (Międzynarodowym Centrum Tereziańsko-Sanjuanistycznym) w Avili w dniach od 24 do 28 lutego. Wspólnotę CITeS tworzy siedmiu zakonników pochodzących z różnych krajów (Polska, Hiszpania, Peru, Liban, Madagaskar i Meksyk), którym towarzyszą trzy osoby świeckie, z których dwie są członkami Karmelu Świeckiego. Ponadto w ośrodku przebywa duża grupa studentów, zarówno Karmelitów bosych, jak i innych uczestników kursu.

CITeS, założone w latach 80. XX wieku, zajmuje się specjalistycznym kształceniem w zakresie duchowości i mistyki karmelitańskiej, ze szczególnym uwzględnieniem postaci św. Teresy od Jezusa i św. Jana od Krzyża. Uczelnia oferuje tytuł magistra uznawany przez Katolicki Uniwersytet w Ávili (UCAV) i organizuje różnorodne działania akademickie i popularyzatorskie, takie jak konferencje, seminaria i rekolekcje. Ośrodek stara się o uznanie kościelne poprzez Teresianum, mając nadzieję na uzyskanie statusu Papieskiego Instytutu Mistyki.

Stali członkowie, zarówno zakonnicy, jak i świeccy, wykazują mocne zaangażowanie w misję CITeS. Przyjazna i rodzinna atmosfera to wartości szczególnie cenione przez uczestników. Wspólnota zakonna stanowi rdzeń CITeS, a integracja świeckich jest cenną innowacją, która winna stanowić bodziec do wzmacniania życia wspólnotowego i modlitewnego. W tym znaczeniu sugeruje się wzbogacenie życia modlitewnego o większą liczbę chwil spędzonych wspólnie. Tempo pracy jest wymagające, a zaangażowanie godne podziwu, jednak musi być zrównoważone, aby uniknąć wypalenia zawodowego. Jeśli chodzi o działania, priorytet należy przyznać życiu akademickiemu i systematycznemu studiowaniu mistyki karmelitańskiej, dokonując przeglądu i ograniczając działania, które nie przyczyniają się bezpośrednio do osiągnięcia tego celu. Zostaną podjęte wysiłki mające na celu włączenie do wspólnoty nowych zakonników w celu wzmocnienia nauczania i badań; rozważona zostanie także możliwość powiększenia personelu administracyjnego.

Wizyty braterskie

Oklahoma

Wizytacja pasterska w Semiprowincji Oklahoma miała miejsce we wrześniu 2022 roku. Teraz, po wizytacji w Kalifornii, O. Christophe-Marie omówił z braćmi wdrażanie podjętych wówczas decyzji i przyszłość Semiprowincji, a także kontrowersje z biskupem dotyczące Oklahoma City. Obecnie jest 6 zakonników w San Antonio i 6 w Dallas, a także jeden mieszkający w Oklahoma City. Wizytator spotkał się z Radą Prowincjalną, a następnie zorganizował zebranie, w którym wzięli udział niemal wszyscy zakonnicy. Analizowano na nim przyszłość Oklahoma i różne możliwe opcje. Spotkał się również z zespołem administracyjnym, który przedstawił kampanię zbierania funduszy na projekt bazyliki. Spotkał się również z członkami Rady Prowincjalnej OCDS. Świecki Karmel liczy 28 erygowanych wspólnot i 5 w trakcie tworzenia, liczących łącznie 824 członków.

Konferencja Przełożonych Afryki frankofońskiej

O. Jean-Baptiste, w dniach od 20 do 24 stycznia, wziął udział w 10. Zgromadzeniu Ogólnym Konferencji Przełożonych Zakonów Afryki Frankofońskiej i Madagaskaru, które odbyło się w Bangi (Republika Środkowoafrykańska). W spotkaniu wzięło udział 13 członków, w tym przewodniczący Konferencji Anglojęzycznej. Głównymi tematami dyskusji były życie i misja Okręgów, roczny bilans działań, wyzwania i perspektywy na przyszłość.

Podkreślono potrzebę pogłębiania charyzmatu karmelitańskiego i przekazywania wiernym dostępnych zasobów duchowych. Konferencja opublikowała dzieła Świętych karmelitańskich w formacie cyfrowym. Zaplanowano dalsze szkolenia dla formatorów, drugi nowicjat i następne Zgromadzenie Ogólne. Zgromadzenie rozważyło list Przełożonego Generalnego dotyczący formacji, w którym wezwano do dalszej refleksji na szczeblu Okręgów, a także prowizoryczny tekst *Ratio Institutionis*, podkreślając znaczenie

jego studiowania i oceny przez Okręgi. Postanowiono zwoływać w każdym triennium Konferencję mieszaną obu Konferencji francuskojęzycznej i anglojęzycznej, aby uzyskać większą jedność Karmelu w Afryce. Ponadto co sześć lat planowany jest kongres karmelitański; następny będzie poświęcony „Teresie z Lisieux i formacji”.

Rady Prowincjalne Indii

Pod koniec lutego Ojciec General i O. Pius odbyli spotkanie z Prowincjami Indii i ich Radnymi, aby omówić niektóre interesujące tematy. Jednym z nich była formacja stała na Górze Karmel, gdzie kilka lat temu zorganizowano kursy, które teraz mogłyby być kontynuowane i uaktualniane. Pomysł, który został już wzięty pod uwagę i poparty przez Kapitułę Generalną, został dobrze przyjęty przez Definitorium: możliwości i warunki tej inicjatywy zostaną rozważone w dialogu z Delegaturą Izraela i Okręgami, które mogłyby być zainteresowane (i których aktywna współpraca byłaby konieczna do organizacji kursów).

Jednym z tematów spotkania była zasada terytorialności. W ostatnich latach podjęto ważne kroki w celu uregulowania obecności różnych Prowincji zgodnie z tradycją i prawodawstwem Zakonu, które przewiduje określone i wyłączne terytorium dla każdego Okręgu. Podczas dialogu dokonano oceny kroków już podjętych i tych, które mają zostać podjęte, różnych konsekwencji, jakie ten proces pociągnął za sobą (szczególnie dla prowincji Indii), a także kryteriów na przyszłość, biorąc pod uwagę możliwą ekspansję licznych Prowincji i mając na uwadze, że istnieją regiony świata, w których Zakon nie jest obecny.

Definitorium odczuwa potrzebę poważnej i spokojnej refleksji wszystkich nad fundamentami nowych obecności, biorąc pod uwagę takie elementy, jak tradycja i prawodawstwo Zakonu, podstawowe elementy naszego stylu życia, sens działalności misyjnej, konieczną spójność rodziny prowincjalnej, źródła finansowania Prowincji itp. Tylko przy jasności i konsensusie w tych kwestiach możliwe jest podejmowanie pozytywnych decyzji dotyczących nowych obecności Zakonu w różnych miejscach na świecie.

Jeśli chodzi o współpracę między Prowincjami, potwierdzono, że musi się ona odbywać w duchu służby i komunii, a nie według kryteriów ekonomicznych. Jednocześnie Prowincje, które otrzymują pomoc ze strony zakonników z innych Prowincji, powinny poczuwać się do współpracy ekonomicznej z Prowincjami pochodzenia, na przykład w dziedzinie formacji lub w konkretnych projektach o charakterze misyjnym i społecznym.

Egipt

O. Christophe-Marie w towarzystwie O. Paolo de Carli, Ekonomy Generalnego, przebywał w Egipcie od 24 do 27 lutego. Głównym celem wizyty było skupienie się na kwestiach ekonomicznych, przegląd formacji początkowej i omówienie zaangażowania braci w El Fajum. Dwóch egipskich nowicjuszy przebywa w Trydencie (Włochy). Podkreślono znaczenie studiowania teologii w Rzymie dla zapewnienia odpowiednich ram życia zakonnego. Jeśli chodzi o klasztor mniszek El Fajum, to obecnie trwa jego zamykanie. Opiekują się nim tylko dwie mniszki. Rozważana jest możliwość zawarcia umowy z braćmi z Egiptu, aby mogli oni przejąć zarządzanie ośrodkiem rekolekcyjnym, który znajduje się przy klasztorze mniszek. Na spotkaniu z Radą Komisariatu omówiono kwestię kolejnego Kongresu Kapitułnego w 2026 roku. Będzie on pierwszym Kongresem Komisariatu i będzie stanowił ważny krok w jego rozwoju organizacyjnym.

Życie Okręgów

Jak już kilkakrotnie przypominaliśmy, konieczne jest dalsze rozeznawanie i podejmowanie decyzji dotyczących mapy obecności Zakonu, w oparciu o propozycję, jaka zrodziła się na Nadzwyczajnym Definitorium z września 2023 roku w Lisieux. Na naszym obecnym spotkaniu zweryfikowaliśmy aktualny stan refleksji na ten temat w różnych regionach świata. Przypominamy, że będzie to ważny temat kolejnych Kapituł Prowincjalnych w przyszłym roku i Kapituły Generalnej w 2027 roku.

Ponadto rozważyliśmy szereg kwestii związanych z niektórymi Okręgami Zakonu. Tak na przykład otrzymaliśmy informacje z Izraela, gdzie nadal istnieje potrzeba inkorporacji nowych zakonników, którzy byliby dyspozycyjni mieli i możliwości świadczenia posługi w tak symbolicznym miejscu obecności Zakonu.

Otrzymaliśmy i przeanalizowaliśmy również informacje na temat niektórych Okręgów, którym z różnych powodów poświęcamy szczególną uwagę, jak np. Węgry, Lombardia, Neapol czy Środkowe Włochy. Dziękujemy Prowincji Meksykańskiej za przesłane informacje dotyczące realizacji wskazań Wizytacji pasterskiej przeprowadzonej na początku ubiegłego roku.

Jak zwykle otrzymaliśmy kilka próśb o pomoc finansową, na które odpowiemy bezpośrednio. Chcielibyśmy raz jeszcze przypomnieć, że chcemy w szczególny sposób wspierać formację wstępną, na co utworzyliśmy fundusz ekonomiczny pozwalający nam przyjmować uzasadnione wnioski, jakie do nas napływają w tym zakresie. W przypadku innych form pomocy staramy się reagować stosownie do naszych możliwości, oceniając sytuację ekonomiczną Okręgów i wykonalność projektów, starając się zapewnić zróżnicowany i zrównoważony podział środków.

Kuria Generalna

Prokurator Generalny, O. Juan David Noguera poinformował Definitorium o kwestiach i sprawach, którymi zajmował się w ostatnich tygodniach w imieniu Zakonu w dykasteriach watykańskich. Jest to przydatna i potrzebna posługa, umożliwiająca uzyskanie stosownych zezwoleń, a w szczególności uregulowanie niektórych sytuacji osobistych wszelkiego rodzaju. Prokurator pozostaje również do dyspozycji Okręgów, by doradzać w procesach kanonicznych i przeprowadzać niezbędne procedury w Rzymie.

O. Marco Chiesa, Postulator Generalny, podziękował za możliwość pełnienia tej funkcji przez cztery lata. W tym czasie mógł liczyć na znakomitą współpracę ze strony dr Patrizio Di Stefano i pana Antonino Cottone, sprawującego pieczę nad relikwiami. W *Acta Ordinis OCD* co roku publikowane są szczegółowe dane dotyczące spraw, w których występuje Postulacja i/lub Zakon. Do najważniejszych wydarzeń ostatnich lat należą kanonizacja męczenniczek z Compiègne i beatyfikacja Anny od Jezusa, które były ważnymi etapami w historii Zakonu.

Tworzenie lipsanoteki (miejsca przechowywania relikwii) jest już prawie ukończone, czekamy jeszcze na dodatkowe materiały. W Alba de Tormes trwają prace nad ciałem św. Teresy od Jezusa. Zabieg ten wymagał wielkiego poświęcenia i ostrożności. Na podstawie uzyskanych w tym procesie danych przeprowadzana jest profesjonalna obróbka obrazu i popiersia św. Teresy przy użyciu środków komputerowych.

W dziedzinie liturgii dokonano przeglądu *Editio typica altera* i *Proprium Missarum OCD* oraz przygotowano Rytuał OCDS, który oczekuje na oficjalne zatwierdzenie ze strony Watykanu, co — mamy nadzieję — nastąpi niebawem. Ponadto przedstawiono i zatwierdzono teksty liturgiczne o błogosławionej Anny od Jezusa, a także zrewidowano teksty o błogosławionej Marii Felicji od Jezusa w Najświętszym Sakramencie i męczenników hiszpańskich.

Ekonom Generalny, O. Paolo De Carli przedstawił sprawozdanie na temat sytuacji ekonomicznej i administracyjnej Kurii Generalnej, a także innych miejsc bezpośrednio zależnych od Definitorium Generalnego. Przy tej okazji przeanalizowaliśmy sprawozdanie finansowe za rok 2024 i szacunkowy budżet na rok 2025.

O. Paolo przedstawił aktualne informacje na temat sytuacji ekonomicznej Komisariatu Egiptu i Delegatury Izraela, po niedawnej wizycie w obu tych miejscach. Komentowaliśmy również stan prac, które są obecnie prowadzone lub planowane w nieruchomościach bezpośrednio zależnych od Domu Generalnego. W szczególny sposób pragniemy dokończyć renowację i uporządkować Wadi es-Siah wokół pierwotnej kaplicy, w miejscu pierwszych pustelników, kolebki Zakonu.

O. Jérôme Paluku, Sekretarz ds. Współpracy Misyjnej, przedstawił dane i przemyślenia na temat pomocy finansowej dla misji. Źródła finansowania pochodzą głównie ze składek Prowincji i różnych darowizn. Jeśli chodzi o wydatki, środki przeznaczone są na finansowanie projektów przedstawionych przez misje. Komisja składająca się z Definitoriów Christianusa, Piusa i Jean-Baptiste, wraz z Sekretarzem, ma za zadanie zatwierdzać lub odrzucać wnioski na podstawie kryteriów znanych wszystkim. Priorytet mają wnioski dotyczące formacji. Należy zauważyć, że wydatków jest więcej niż przychodów, a pomimo decyzji ostatnich Kapituł Generalnych jedynie połowa Okręgów Zakonu przyczynia się do funduszu misyjnego.

Jeśli chodzi o relacje z agencjami międzynarodowymi, są one na ogół dobre. Sekretarz wziął udział w misji do Nigerii z zespołem Konferencji Episkopatu Włoch, co okazało się pozytywnym doświadczeniem i przyczyniło się do wzmocnienia wzajemnych więzi. Ponadto oczekuje się, że Sekretarz weźmie udział w nadchodzących miesiącach w sesjach szkoleniowych na temat zarządzania projektami w Kongo.

Jeśli chodzi o wspierane projekty, na Kubie trwają prace renowacyjne kościoła parafii Matki Bożej z Góry Karmel w Hawanie, choć prace postępują powoli. Oprócz otrzymanej pomocy, w Archidiecezji Miami organizowana jest na tę rzecz „apel misyjny”.

Z O. Angelo Lanfranchi, Sekretarzem i Archiwistą Generalnym oraz z P. Axel Alt, współpracownikiem Archiwum Generalnego, przeanalizowaliśmy ostatnie ulepszenia i nowe funkcje strony internetowej

www.digicarmel.com, cennego narzędzia, które jest stopniowo wzbogacane o kolejne materiały historyczne i bibliograficzne z całego Zakonu. Pozwala ono na łatwe uzyskanie wszelkiego rodzaju informacji na temat życia i historii Karmelu.

Karmelitanki Bose

O. Rafał Wilkowski, Sekretarz ds. Mniszek i Wice sekretarz O. Juan Pablo Patiño poinformowali Definitorium o niektórych kwestiach dotyczących Karmelitanek Bosych. Komisja ds. rewizji Konstytucji (1991) odbyła już kilka wirtualnych spotkań i kontynuuje pracę nad refleksją charyzmatyczną, teologiczną i eklezjalną, zanim rozpocznie fazę opracowywania tekstu. Dialog okazuje się bardzo interesujący i ubogacający, biorąc pod uwagę różnorodność pochodzenia, języków i doświadczeń mniszek tworzących komisję, która jest prawdziwie międzynarodową i pluralistyczną grupą.

Przypomnieliśmy także konkretną sytuację niektórych klasztorów, które z różnych przyczyn przeżywają trudności. Jesteśmy szczególnie zaniepokojeni sytuacją wspólnoty w Aleppo w Syrii, kraju, który zmaga się z niestabilnością i często przemocą. Cały czas modlimy się za nie i za wszystkie wspólnoty Zakonu, które znajdują się na terenach dotkniętych konfliktami, brakiem bezpieczeństwa lub ubóstwem.

Świecki Zakon

O. Ramiro Casale, Delegat ds. Świeckiego Zakonu, zdał sprawozdanie ze swoich wizyt w niektórych regionach świata, w których rezyduje znacząca liczba Karmelitów Świeckich. W ostatnich tygodniach przebywał szczególnie w Meksyku, gdzie wspólnoty te są liczne i bardzo aktywne. Definitorium zatwierdziło Statut OCDS Ekwadoru i pewne zmiany w Statucie Prowincji Iberyjskiej.

Trwają przygotowania do światowego spotkania Karmelu Świeckiego, zaplanowanego na lipiec 2026 roku w Ávila. Mimo że Kongres jest organizowany dla maksymalnie 950 uczestników, zarejestrowało się już ponad tysiąc osób z bardzo różnych miejsc na świecie.

Na koniec odnieśliśmy się do praktyk podejmowanych w dialogu z Dykasterią ds. Instytutów Życia Konsekrowanego, mających na celu wyjaśnienie i uregulowanie sytuacji członków Karmelu Świeckiego, którzy w różnych okresach i miejscach nie złożyli jeszcze przyrzeczenia definitywnego, zgodnie z zapisami w Konstytucjach OCDS. W ostatnich dniach Ojciec General i Delegat OCDS wysłali list, w którym szczegółowo wyjaśnili kolejne kroki. Jest to dobra okazja, aby podkreślić powagę zobowiązania świeckich Karmelitów oraz konieczność przestrzegania zawsze wytycznych i norm zatwierdzonych przez Zakon i Kościół.

Kończymy sesję Definitorium w okresie Wielkiego Postu i przygotowujemy się do udziału wraz z całą wspólnotą Domu Generalnego w rekolekcjach, pragnąc intensywnie przeżyć drogę prowadzącą do Świąt Wielkanocnych. Pragniemy, aby wszyscy członkowie rodziny karmelitańskiej doświadczyli radości nowego życia, które przychodzi do nas wraz ze zmartwychwstaniem Chrystusa i abyśmy w tym Roku Jubileuszowym wszyscy poculi się prawdziwymi pielgrzymami nadziei.

Z braterskimi pozdrowieniami

O. General wraz z Definitorem

Tłumaczenie z j. włoskiego: o. Grzegorz A. Malec

Rekonstrukcja twarzy świętej Teresy od Jezusa

29.03.2025

510. rocznica urodzin świętej Teresy od Jezusa

28 sierpnia 2024 r. w Alba de Tormes (Hiszpania) rozpoczął się długi proces identyfikacji i badania doczesnych szczątków świętej Teresy od Jezusa. Jego kulminacją będzie publiczna wystawa w dniach od 11 do 25 maja, a następnie zamknięcie grobowca.

Z tej okazji przeprowadzono liczne i skrupulatne badania pod nadzorem profesorów Luigi Capasso, Ruggero D'Anastasio i dr Jacopo Cilli z Uniwersytetu Gabriele d'Annunzio w Chieti-Pescara (Włochy). Na podstawie zebranych informacji, Generalat Karmelitów Bosych postanowił przystąpić do naukowej rekonstrukcji twarzy świętej Teresy z Ávila, przy użyciu najnowocześniejszych technik.

Ta rekonstrukcja twarzy (znana również jako „przybliżenie”) została przeprowadzona przez profesor Jennifer Mann z Victorian Institute of Forensic Medicine (Monash University, Victoria, Australia): łączyła metodologie kryminalistyczne stosowane obecnie w Stanach Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii i opierała się na danych antropometrycznych i zdjęciach rentgenowskich dostarczonych przez Uniwersytet w Chieti. Zdjęcia są autorstwa Jennifer Mann, a filmy Paula Burstona.

Artyści zezwalają na publikację i drukowanie tych obrazów z następującymi napisami: dla zdjęć „Rzeźba i zdjęcia Jennifer Mann” oraz dla filmów „Rzeźba Jennifer Mann / Filmy Paula Burstona”, z zachowaniem wszelkich praw. Wkrótce kopie popiersia świętej Teresy będą dostępne w oryginalnych wymiarach, w brązie lub żywicy. W celu złożenia zamówienia prosimy o kontakt z Postulacją Generalną OCD.

o. Marco Chiesa, Postulator Generalny OCD

Uroczystość patronalna w krakowskim sanktuarium św. Józefa

20 marca 2025

Podczas uroczystości odpustowych w Sanktuarium św. Józefa Obrońcy Miasta Krakowa metropolita krakowski abp Marek Jędraszewski wskazał, że być człowiekiem sprawiedliwym oznacza m.in. uznawać nad sobą Boga i Jego prawo, modlić się, a także przejmować się losem innych ludzi, zwłaszcza dzieci nienarodzonych i czuć się odpowiedzialnym za wzrost wiary i miłości do Boga u młodych.

Na początku Mszy św. rektor klasztornej kościoła pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Krakowie, o. Piotr Nyk OCD przypomniał, że przed 310 laty św. Józef został wybrany na głównego patrona Krakowa. – Przychodzimy dziś, aby św. Józefa obecnego w tej świątyni w cudownym obrazie z tamtych czasów, prosić o błogosławieństwo dla Krakowa i jego mieszkańców – mówił i powitał arcybiskupa oraz wszystkich zebranych duchownych i wiernych.

Metropolita krakowski w homilii powiedział, że człowiek sprawiedliwy w starotestamentalnym rozumieniu jest posłuszny Bogu, wykonuje Jego prawa i przeżywa je w swym sercu. – Dzięki temu zachodzi szczególna więź przymierza między Bogiem a człowiekiem sprawiedliwym. Bo dla sprawiedliwego Pan

jest Bogiem. A z kolei jeżeli tak jest, to i człowiek sprawiedliwy cieszy się szczególnym poczuciem przynależności do Narodu Wybranego – zaznaczył i przywołał słowa Psalmu 119, mówiącego o losie człowieka sprawiedliwego, który w swej modlitwie błagalnej prosi Boga, by go nigdy nie opuszczał.

Arcybiskup powiedział, że Józef był dumny ze swego Syna, który w świątyni nauczał dorosłych. To także z nauki Opiekuna wyrastała mądrość dwunastoletniego Jezusa. Obok dumy ojcowskiej mężczyzna odczuwał ból serca, wyrażony słowami Maryi: „Synu, czemuś nam to uczynił?”. U św. Józefa można także odnaleźć wewnętrzną decyzyjność i odpowiedzialność za najbliższych, gdy zdecydował się uciekać z rodziną do Egiptu. – Taki był Józef, człowiek pełniący sprawiedliwość i będący sprawiedliwym w obliczu Najwyższego – podsumował.

Abp. Marek Jędraszewski powiedział także, że w Nazarecie znajduje się dom św. Józefa, w którym Jezus mieszkał, był posłuszny rodzicom, cieszył się miłością Matki i opieką św. Józefa. W tym kontekście arcybiskup opowiedział, w jaki sposób odnaleziono w tym mieście grób świętego i przypomniał okoliczności jego śmierci.

– Pytamy siebie dziś, co to znaczy „być człowiekiem sprawiedliwym” w świecie takim, jakim jest. W świecie, który za wszelką cenę chce żyć, jakby Pana Boga nie było – mówił metropolita i zauważył, że odpowiedź można odnaleźć w przykładzie życia św. Józefa. – Być sprawiedliwym to uznawać nad sobą Boga i Jego prawo. To uznawać, że jest Dekalog, i dwa przykazania miłości: Boga i bliźniego. To mieć poczucie, że się przynależy do nowego Ludu Bożego i że to daje poczucie osobistej godności, ale także nadziei na przyszłość. Być człowiekiem sprawiedliwym dziś, to pogłębiać w sobie świadomość Bożego dziecka, Bożego wybraństwa – podkreślił. – Być człowiekiem sprawiedliwym dzisiaj w świecie takim, jaki jest, to także modlić się, również słowami Psalmu 119, prosząc Boga o wierność – dodał i podkreślił, że być sprawiedliwym oznacza też „okazywać miłość, szacunek i ufność wobec innych ludzi”. – Być człowiekiem sprawiedliwym to przejmować się losem innych ludzi, zwłaszcza tych najbardziej bezbronnych i niewinnych: dzieci, które się nie narodziły i żyją w łonach matek. Czuć się odpowiedzialnymi za ich życie, w świecie który uważa, że „aborcja jest prawem kobiety” i „przejawem wolności”. Być człowiekiem sprawiedliwym to, wzorem św. Józefa, czuć się odpowiedzialnym za wzrost wiary i miłości do Boga u własnych dzieci. To brak obojętności wobec tego, że próbuje się dzieci oddzielać od Pana Boga, ograniczając im możliwość poznawania Go poprzez redukcję lekcji religii w szkole. Być człowiekiem sprawiedliwym to mieć bardzo jasną hierarchię wartości – wskazał i podkreślił, że „być człowiekiem sprawiedliwym to żyć nadzieją, która nie może zawieść”.

Przywołał słowa papieża Franciszka, który mówił o nadziei życia wiecznego, na mocy której chrześcijanie mają pewność, że dzieje ludzkości są ukierunkowane na spotkanie z Panem w chwale. „Żyjmy zatem w

oczekiwaniu na Jego powrót i w nadziei życia wiecznego w Nim” – pisał papież. Homilię arcybiskup zakończył słowami modlitwy do św. Józefa.

O. Piotr Nyk podziękował arcybiskupowi za wygłoszone słowo i wszystkim obecnym za modlitwę. Zapowiedział, że po błogosławieństwie będzie miało miejsce zawierzenie Krakowa św. Józefowi i koncert muzyki organowej.

Za: www.diecezja.pl

KUNEGUNDA SIWIEC

Wierna świecka

ze Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych

(1876-1955)

DEKRET O HEROICZNOŚCI CNÓT

„Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroprnymi, a objawiłeś je prostaczkom” (Mt 11, 25).

Całe życie Służebnicy Bożej Kunegundy Siwiec toczyło się w jej rodzinnej Siwówce, części miejscowości Stryszawa, stanowiąc radosne świadectwo o prawdzie i pięknie Ewangelii w codzienności i prostocie życia.

Sługa Boża, dziesiąte z jedenaściorga dzieci Wiktorii Trzop i Jana Siwca, górali beskidzkich, których przodkowie dali nazwę przysiółkowi Siwówka, urodziła się 28 maja 1876 roku. Ochrzczona tego samego dnia w kościele parafialnym Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Suchej Beskidzkiej, otrzymała w swojej rodzinie solidne wychowanie religijne. Lubiała uczęszczać do kościoła parafialnego w Suchej Beskidzkiej lub w Lachowicach, obu oddalonych o około trzy godziny drogi pieszo. W 1886 roku po raz pierwszy przyjęła Komunię świętą. W relacji do rówieśników była wesoła i towarzyska. Uroczą, miała już narzeczonego i w rodzinie mówiło się o jej ewentualnym zamążpójściu. W 1896 roku, gdy miała 20 lat, powstała parafia św. Anny w pobliskiej Stryszawie, gdzie po raz pierwszy uczestniczyła w misjach ludowych, głoszonych przez Czcigodnego Sługę Bożego Bernarda Łubieńskiego, redemptorystę. Po odbytej u niego spowiedzi Kunegunda zrozumiała swoje powołanie: żyć w świecie tylko dla Chrystusa. Z tego powodu zerwała zaręczyny i zaczęła coraz bardziej angażować się w życie chrześcijańskie. W lutym 1897 roku wstąpiła do stowarzyszenia Apostolstwa Modlitwy do Najświętszego Serca Jezusowego w Stryszawie i stała się gorliwą członkinią grupy „Żywego Różańca”. W tym samym roku, 3 września, wybierając imię Marianna, przyjęła sakrament bierzmowania z rąk biskupa Jana Puzyny. W 1902 roku rozpoczęła posługę przygotowywania dzieci do pierwszej Komunii świętej i bierzmowania, a także naręczonych do małżeństwa. Dnia 23 maja 1923 roku wstąpiła do Bractwa Praskiego Dzieciątka Jezus przy klasztorze Karmelitów Bosych w Wadowicach, a miesiąc później, 24 czerwca, do Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego w tym samym mieście, składając przyrzeczenia 26 października 1924 roku i przyjmując imię Teresa od Dzieciątka Jezus.

Od 1942 roku Kunegunda zaczęła dzielić się ze swoim spowiednikiem szczególnymi łaskami, których doświadczała przez kilka lat, prowadząc wewnętrzne rozmowy z Jezusem, Dziewicą Maryją i Świętymi.

Życie Służebnicy Bożej stało się punktem odniesienia dla wielu ludzi, w tym kapłanów, którzy odwiedzali ją i prosili o rady dotyczące ich życia duchowego.

Sama Kunegunda przeszła przez wszystkie etapy życia wewnętrznego, od oczyszczenia zmysłów, przez oświecenie umysłu i serca, aż po autentyczne zjednoczenie z Panem w modlitwie i kontemplacji, przypieczętowane cierpieniem przyjętym z miłością.

Dnia 3 października 1948 roku Sługa Boża po raz ostatni uczestniczyła we Mszy świętej w kaplicy św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Siwcówce. Potem, chora na nowotwór kości i zmuszona do ciągłego pozo-
stawania w łóżku, codziennie przyjmowała Komunię świętą, przynoszoną jej przez kapelana, który nie-
kiedy odprawiał Mszę świętą w jej izbie. Dzielnie znosiła ból. Karmiła się również lekturą pism św. Jana
od Krzyża czy św. Teresy od Jezusa, które po mistrzowsku komentowała odwiedzającym ją osobom. Ni-
gdy nie skarżyła się na cierpienie, którego doświadczała. Powołana do życia wiecznego 27 czerwca 1955
roku, 30 dnia tego samego miesiąca została pochowana na cmentarzu parafialnym w Stryszawie.

DICASTERIUM DE CAUSIS SANCTORUM

CRACOVIENSIS

BEATIFICATIONIS et CANONIZATIONIS

SERVAE DEI

CUNEGUNDIS SIWIEC

CHRISTIFIDELIS LAICAE
EX ORDINE SAECULARI CARMELITARUM DISCALCEATORUM

(1876-1955)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Ti benedico, o Padre, perché hai tenuto nascoste queste
cosé ai sapienti e agli intelligenti e le hai rivelate ai piccoli» (Mt
11,25).

Z uwagi na opinię o jej świętości, w dniach od 21
grudnia 2007 roku do 28 października 2011
roku, przeprowadzono w Archidiecezji Krakow-
skiej dochodzenie diecezjalne. Jego ważność
prawna została uznana przez niniejszą Dykaste-
rię dekretem z 1 mar-ca 2013 roku. Po przygo-
towaniu *Positio*, 2 maja 2023 roku odbył się
Kongres Teologów Konsultorów Dykasterii,
który zakończył się pozytywnym wynikiem. Oj-
cowie Kardynałowie i Biskupi na Zgromadzeniu
Zwyczajnym w dniu 4 lutego 2025 roku uznali,
że Sługa Boża w stopniu heroicznym realizo-
wała cnoty teologiczne, kardynalne i pokrewne.

Jego Świątobliwość, przyjmując i ratyfikując
orzeczenie Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych,
ogłosił dzisiaj: *Stwierdza się, że Cnoty teolo-
galne wiary, nadziei i miłości względem Boga
i względem bliźniego, jak również Cnoty kar-
dynalne roztropności, sprawiedliwości, mę-
stwa i wstrzeźliwości, oraz Cnoty im po-
krewne, były praktykowane przez Sługę Bożą
Kunegundę Siwiec, kobietę ze Świeckiego Za-*

konu Karmelitów Bosych, w stopniu heroicznym, co udowodniono w przypadku i w celu, o jaki chodzi.

Następnie Ojciec Święty nakazał, aby niniejszy dekret został opublikowany i włączony do akt Dykasterii
Spraw Kanonizacyjnych.

Rzym, 24 lutego 2025 roku

Kard. Marcello SEMERARO, *Prefekt*

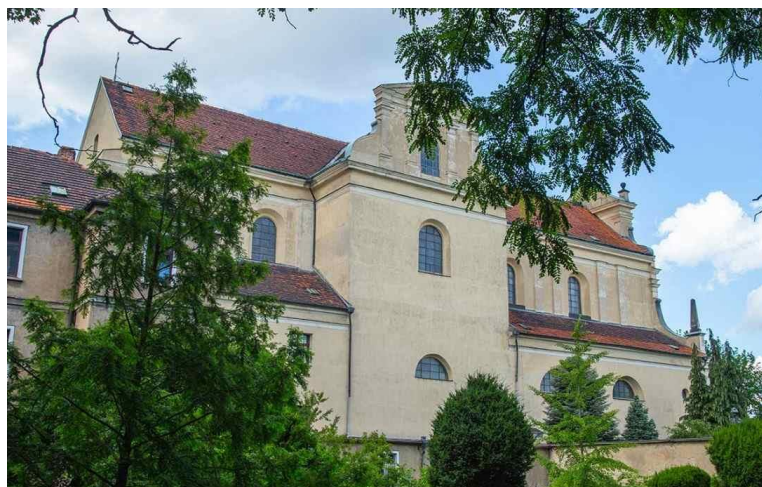
Fabio FABENE, Arcybiskup tytularny Montefiascone, *Sekretarz*

U Braci w Poznaniu...

W środę 5 marca, rozpoczął się Wielki Post. Tego dnia wielu wiernych odwiedziło naszą Bazylikę, by posypaniem głowy popiołem, rozpocząć ten wyjątkowy czas w roku. Tradycyjnie już Drogę Krzyżową w naszym kościele w czasie Wielkiego Postu odprawiamy od poniedziałku do piątku po Mszy św. o godzinie 11:30 a ponadto w piątki po Mszy św. o godzinie 18. Prowadzą ją zazwyczaj ojcowie celebrujący Mszę św., jednakże w tym roku zgłosiły się również osoby świeckie. Nabożeństwo Gorzkich Żalów odbywa się w niedzielę o godz. 18, a kazania pasyjne głoszą o. Artur Chojda i o. Robert Rutkowski.

W środę 5 marca, w 8 dzień nowenny przed Uroczystością ku czci św. Józefa, był szczególnie poświęcony rodzinom i małżeństwom, wspólnota Équipes Notre-Dame, we współpracy z o. Gabrielem, przygotowała szczególny program dla rodzin, który rozpoczął się o 18 – Eucharystią z zawierzeniem rodzin św. Józefowi; o 19 – Konferencja: "Miłość małżeńska na tle współczesnych deformacji pojęcia miłości" w samotni św. Rafała. Po konferencji odbył się poczęstunek dla gości.

Rekolekcje wielkopostne wygłosił u św. Józefa, ks. dr hab. Piotr Ostański, biblista, pracujący w Farze poznańskiej. Rozpoczęły się 15 marca w sobotę na mszy o godzinie 18 i trwały do 18 marca, wtorku. Tytuł rekolekcji: „Przez sakrament pokuty na Górę Tabor”. Rekolekcje krok po kroku, na bazie biblii, prowadziły po dobrym i owocnym przyjmowaniu i przeżywaniu sakramentu pojednania.

W środę, 19 marca, obchodziliśmy Uroczystość Świętego Józefa, Oblubieńca NMP. W naszym Sanktuarium to wyjątkowy dzień. Osób odwiedzających św.

Józefa było mnóstwo. Główną mszę odpustową o godzinie 18, sprawował paulin, o. Dariusz Laskowski ze Skórzewa, który wygłosił kazanie o naszym świętym. Tego dnia również książki wydawnictwa Flos Carmeli o św. Józefie cieszyły się wielkim powodzeniem.

25 marca w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego odbył się Dzień Świętości Życia. W naszym sanktuarium możliwość podjęcia duchowej adopcji w formie uroczystej miała miejsce w czasie mszy o godzinie 18. Wiele osób podjęło się tego modlitewnego zobowiązania.

o. Aleksander Szczukiecki OCD

List ze Wspólnoty w Zwoli

Drodzy Bracia i Siostry!

Pragniemy podzielić się z Wami radością z oddania do użytku nowej, rekolekcyjnej części Klasztoru Rekolekcyjno-Formacyjnego pw. św. Teresy od Jezusa.

Pozwolenia na użytkowanie od Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego otrzymaliśmy 12 marca br. Natomiast we wtorek, 25 marca, w Uroczystość Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny, miało miejsce uroczyste otwarcie nowej części Klasztoru w Zwoli. Uroczystej Eucharystii o godz. 18.00 przewodniczył Ks. Arcybiskup Stanisław Gądecki. W koncelebrze uczestniczyli N. O. Prowincjał Łukasz Kansy, Bracia z Poznania, Gorzódzieja i Zwoli oraz kapłani z Dekanatu z ks. Jackiem Leśniewskim, Dziekanem i proboszczem naszej parafii. Oprócz kapłanów i naszych Braci, we Mszy świętej, która była sprawowana

w sali konferencyjnej zaadaptowanej na kaplicę, uczestniczyli przedstawiciele Wspólnot Świeckiego Karmelu z Poznania, Torunia i Bydgoszczy, Siostry Służebniczki z Zaniemyśla, Siostry Elżbietanki ze Śremu oraz liczna grupa Przyjaciół i Dobroczyńców naszego klasztoru (ok. 80 osób).

Po Mszy świętej Ks. Arcybiskup odmówił modlitwę błogosławieństwa klasztoru, a następnie obszedł cały budynek kropiąc kolejne pomieszczenia wodą święconą. Obrzęd błogosławieństwa został zakończony w refektarzu rekolekcyjnym (jadalni), gdzie - po końcowym błogosławieństwie - rozpoczęła się wspólna agapa.

Warto w tym miejscu nadmienić, że Ks. Arcybiskup Stanisław Gądecki od samego początku odnosił się z dużą życzliwością do idei powstania tego klasztoru, a 24 sierpnia 2013 roku, w rocznicę reformy Naszego Zakonu, osobiście wmurował i pobłogosławił kamień węgielny pod budowę.

Natomiast 11 lipca 2016 roku pobłogosławił kaplicę pw. Bożego Macierzyństwa Dziewicy Maryi w osobno stojącym budynku, który przez kolejne pięć lat służył Wspólnocie Braci za klasztor.

Kolejnym etapem rozwoju dzieła budowy klasztoru w Zwoli było oddanie do użytku wschodniego skrzydła głównego budynku, gdzie od lipca 2021 roku rozpoczęto prowadzenie rekolekcji dla małych grup (do 18 osób).

Oddanie do użytku nowej części rekolekcyjnej stanowi kolejny, niezwykle ważny etap rozwoju Klasztoru Rekolekcyjno-Formacyjnego pw. św. Teresy od Jezusa w Zwoli. Nie tylko wzrosła możliwość przyjęcia większych grup (nawet do 45 osób), ale powstały również warunki do zaprowadzenia klauzury zakonnej. Do tej pory przyjmowaliśmy uczestników rekolekcji w części przeznaczanej dla Wspólnoty, a więc siłą rzeczy klauzura w tych momentach była ograniczona do naszych cel. Obecnie, po oddaniu do użytku nowej części, posługa rekolekcyjna stopniowo jest przenoszona do docelowej części rekolekcyjnej klasztoru.

To wszystko dokonuje się dzięki ogromnemu wysiłkowi i poświęceniu Wspólnoty. W ostatnim czasie skumulowało się wiele zwyczajnych obowiązków, zaległych spraw i nowych zadań: ostatnie poprawki budowlane, bardzo pracochłonne sprzątanie po budowie, meblowanie pomieszczeń, przygotowywanie dokumentacji powykonawczej, narady i spotkania budowlane przy równoczesnym, co tygodniowym, prowadzeniu rekolekcji od początku Wielkiego Postu. W tym czasie udało się również zgromadzić obszerną dokumentację związaną z rozliczeniem dofinansowania z NFOŚiGW, która została wysłana do

Narodowego Funduszu drugiego kwietnia. Pozostało nam zawierzyć Bogu tę sprawę i oczekiwać na pozytywne przyjęcie tego rozliczenia oraz wypłacenie ostatnich rat dofinansowania.

Ciągle jeszcze przed nami wiele wyzwań: uzupełnienie elementów wystroju wewnątrz i wyposażenia, a także ogromna praca związana z uporządkowaniem i obsadzeniem zielenią otoczenia klasztoru.

Dziękujemy Bogu za to wszystko, co dokonało się do tej pory. Ufamy jednocześnie, że Pan pozwoli nam w najbliższym czasie wykończyć najważniejszy element – serce klasztoru – główną kaplicę rekolekcyjną.

Dziękujemy wszystkim Braciom i Siostram oraz członkom Świeckiego Karmelu naszej Prowincji za duchowe i materialne wsparcie. Życzymy owocnego przeżycia tych ostatnich dni Wielkiego Postu oraz doświadczenia mocy i radości Zmartwychwstania.

W imieniu Wspólnoty ze Zwoli

O. Roman Hernoga OCD

List ze Wspólnoty w Mińsku

Drodzy Dobrodzieje i Przyjaciele naszej wspólnoty zakonnej i parafialnej!

Znów otwieramy okna naszych mieszkań, ażeby wpuścić trochę świeżego wiosennego powietrza i promieni słonecznych. Jak słońko pojawia się na niebie coraz częściej i coraz mocniej ogrzewa powietrze, to znaczy, że wiosna tuż tuż, i święta Wielkanocne również są blisko.

A skoro święta już nie daleko, to najwyższa pora, podzielić się z Wami wiadomościami, z dalekiego Mińska na Białorusi. Od ostatniego listu minęło parę miesięcy. Były to miesiące zimowe, a jakby zimy nie było. Ale to i dobrze, bo rachunki za ogrzewanie nie były wysokie. Każdy na tym skorzystał.

Po świętach Bożego Narodzenia chodziliśmy po kolędzie. Odwiedzaliśmy naszych parafian, którzy zechcieli nas zaprosić do swoich domów. To zawsze jest czas wyteżony i trudny, ale z drugiej strony radosny. Znowu możemy dowiedzieć się, jak nasi parafianie żyją, popatrzeć, jak dzieci rosną, a są i tacy, którzy pięknie się starzeją. Fakt, że śniegu nie było, ułatwił nam tę posługę, bo łatwiej było dotrzeć do wszystkich domów.

Tego roku Wielki Post zaczął się dosyć późno. Trochę jesteśmy w rozjazdach. Ojcowie głoszą rekolekcje wielkopostne, a o. Siarhei zajmuje się dokumentami, by oddać kościół do użytku. Choć nie wszystko jest jeszcze zrobione, to jednak przepisy pozwalają na użytkowanie i jednocześnie dokańczanie. Od listopada modlimy się w nowym kościele. Z tego powodu jest wiele radości. Jakże wielu naszych parafian myślało, że nie doczekają się zakończenia budowy kościoła. I pewnie niektórzy nie doczekali się. Ale ci, którzy doczekali się, dziś są bardzo szczęśliwi.

I my też jesteśmy szczęśliwi. I wyobrażamy sobie Wasze uśmiechnięte i radosne twarze, z powodu naszych sukcesów. Bo przecież nasze sukcesy, są również Waszymi sukcesami. Każdy z Was, poprzez swoje modlitwy i ofiary, którymi dzielicie się z nami, ma tu na miejscu, w Mińsku, w Kościele Bożego Ciała, swój udział. O, gdyby chcieć policzyć tych wszystkich, którzy podzielili się z nami, to pewnie byłibyscie jak anioły w niebie, niezliczeni. Bo jesteście dla nas aniołami, których zesłała nam Opatrzność Boża.

Choć, nie wszystko w kościele jest zrobione, bo np. jeszcze nie mamy wszystkich środków na ławki, to zaplanowaliśmy konsekrację kościoła na 7 czerwca tego roku. Czujcie się wszyscy zaproszeni. Wiem, że pewnie nikt nie przyjedzie, bo droga daleka, a i granica nie łatwa, ale postaramy się, byście potem, mogli zobaczyć zdjęcia z tej uroczystości.

My do tej uroczystości już się przygotowujemy. Wiele pracy nas czeka, bo i uroczystość nie mała. Przecież kościół konsekruje się jeden raz. I odtąd już będzie miejscem przeznaczonym jedynie do sprawowania kultu, na chwałę Pana. W nowym kościele modlimy się też za Was. W każdą środę, przez wstawiennictwo św. Józefa, który czuwa nad naszą budową, polecamy mu, Was wszystkich, Wasze sprawy, o których piszecie nam w listach.

Kiedy będziecie świętować, dzieląc się wielkanocnym śniadaniem, pomyślcie o nas, bo przecież jesteśmy jakąś, małą częścią Waszego życia i Waszych spraw. My Was mocno ściskamy i mamy nadzieję, że znów spotkamy się przy okazji następnego listu. Z Bogiem.

Karmelici Bosi z Mińska na Białorusi

Szwedzki kardynał rozmawiał ze studentami na trudne tematy

06 kwietnia 2025 | 12:18 | maj | Wrocław © ©

Szwedzki kardynał Lars Anders Arborelius prowadził w karmelitańskiej parafii pw. Opieki św. Józefa we Wrocławiu rekolekcje wielkopostne. Metropolita sztokholmski spotkał się też ze studentami i odpowiadał na ich pytania dotyczące modlitwy, wiary, ekumenizmu, migracji i historii nawrócenia.

Kard. Arborelius to karmelita bosy, konwertyta, biskup diecezjalny sztokholmski od 1998, przewodniczący Konferencji Episkopatu Skandynawii w latach 2005-2015, kardynał od 2017 roku.

We Wrocławiu oprócz nauk rekolekcyjnych w parafii na osiedlu Nadodrze chętnie spotykał się ze studentami. Odprawił dla nich Mszę w bazylice św. Elżbiety po Akademickiej Drodze Krzyżowej, a także przyszedł na spotkanie ze studentami w formacie Q&A. Każdy mógł mu zadać pytanie, ale kardynał pytał także zebranych, jak to jest być młodym katolikiem w Polsce.

Młodzi wrocławianie chcieli dowiedzieć się, jak to się stało, że urodzony w luterańskiej rodzinie chłopiec został katolikiem.

– Urodziłem się w Szwajcarii i co ciekawe w katolickiej klinice. Prowadziły ją siostry św. Anny. Zostałem ochrzczony w luterańskim Kościele w Szwecji i jako dziecko nigdy nie chodziłem do kościoła. W Szwajcarii poznałem także siostry od św. Brygidy i one wpłynęły na mnie przez swoją miłość, radość i przyjacielskie nastawienie – opowiadał kard. Arborelius.

Już jako dziecko miał kontakt z Kościołem katolickim, co miało duże znaczenie na drodze nawrócenia. W młodości czuł w sercu pragnienie bycia w Kościele. Kiedy skończył szkołę średnią, poszedł na studia i w tym samym czasie chodził do parafii w Malmo, żeby pogłębiać wiarę katolicką.

– To był bardzo długi proces, który rozwijał się krok po kroku. Kiedy zostałem katolikiem, zrozumiałem, co oznacza Kościół, wspólnota, wspólne przeżywanie wiary. To była prosta droga Boga do człowieka. W tym czasie wielu ludzi w Szwecji zostało katolikami – mówił hierarcha ze Sztokholmu.

Fot. Maciej Rajfur

Zebrani na spotkaniu pytali także o sytuację imigrantów w Szwecji i jak Polska może uczyć się na doświadczeniach Szwecji. Hierarcha podkreślił, że historia Kościoła katolickiego w jego kraju to historia imigrantów. Po reformacji Kościół katolicki był zakazany i przynależność do niego wiązała się z karą śmierci.

Pod koniec XVIII wieku była już możliwa publiczna celebrowanie. Do II wojny światowej w Szwecji żyło tylko 5 tys. katolików. Pod koniec wojny wielu katolików i Żydów przyjechało prosto z obozów koncentracyjnych.

– Polscy katolicy spełnili dużą rolę w budowaniu katolickich parafii w Szwecji. Kiedy byłem młodym biskupem poznawałem u nich tatuaże obozowe na rękach. Kościół w Szwecji rósł bazując na migrantach w Szwecji. Dzisiaj 80 proc. katolików w Szwecji ma korzenie z innych krajów. Czasem w Szwecji dostaję pytanie, czy jestem prawdziwym Szwedem, bo jeśli jesteś katolikiem, to podejrzewają, że masz np. babcię Polkę – mówił kard. Arborelius.

Przyznał, że teraz nie jest tak łatwo przyjechać do Szwecji, bo zaostrzyło się prawo. To ciągle pytanie bez konkretnej odpowiedzi – jak właściwie uregulować migracje. Opowiadał, że dużym problemem w Szwecji są grupy młodych ludzi – gangi narkotykowe, które zabijają się nawzajem. Mówił o tragicznych sytuacjach ze szwedzkich ulic.

– Wiecie, że najbardziej religijną częścią społeczeństwa szwedzkiego są więźniowie? Dużym problemem Szwecji są segregacje rasowe. Jeśli na jakimś obszarze jest 50 procent imigrantów w społeczeństwie, Szwedzi opuszczają ten obszar, bo nie czują się jak w domu. To zastanawiające, że ci, którzy są przeciwko imigrantom, to najbardziej zintegrowani imigranci z wcześniejszej generacji – opisywał metropolita Sztokholmu.

Mówił o relacjach międzywyznaniowych w Szwecji. Tam warto być otwartym na inne spojrzenie na świat i inne myśli. W Szwecji w szkolnych klasach jest dwóch wierzących: katolik i muzułmanin. Reszta to ateści.

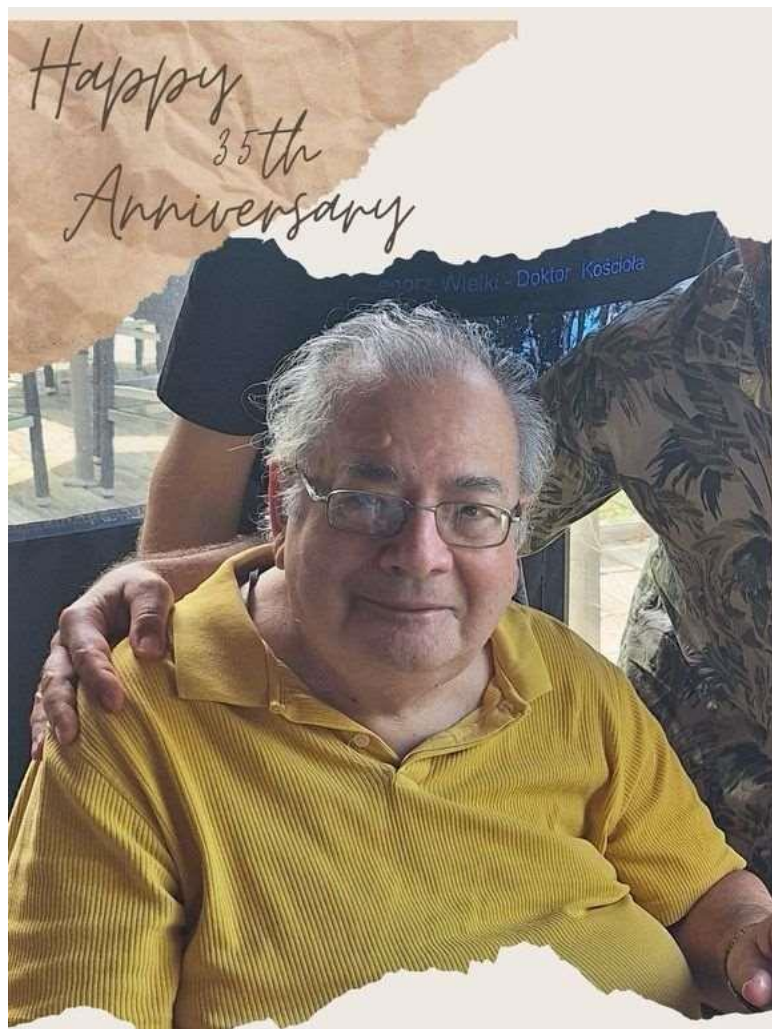
– I ci dwaj trzymają się razem. Czują pewną bliskość, bo w mentalności trudno im zrozumieć zupełnych ateistów. Wiele łączy w Szwecji katolików i Żydów ze względu na podobną historię w tym kraju i podobne trudności dotyczące tożsamości wyznawców. Trudno jest tożsamość religijną przekazywać dalej, ponieważ katolicy są w zdecydowanej mniejszości. A większość stała się kompletnie obojętna. Dlatego tak ważne jest powołanie w mniejszości, wytrwałość przekazywania dobrej nowiny i pokazywanie oblicza Jezusa w obcym świecie – podsumował szwedzki duchowny.

<https://www.ekai.pl>

Relacja z Korony na Florydzie

Drodzy Bracia i Siostry w Karmelu,

Najpierw pewne uzupełnienia odnośnie ostatniego numeru. Ciekawa rzecz, że w Środę Popielcową jest tu zwyczaj trochę inny niż w Polsce: zamiast posypania głów popiołem jest naznaczenie czoła krzyżem (popiołem zmieszonym z wodą święconą). Potem chodzimy przez cały dzień z takim naznaczonym czołem. Ot, taka ciekawostka. Natomiast niedawno nasz biskup Eryk wyraził zgodę aby raz w miesiącu celebrowana była druga Msza święta niedzielną w naszej kaplicy. Jest to zasadniczo Msza święta dla Rycerzy Kolumba (jak wiadomo obecnych od niedawna przy naszym klasztorze), ale otwarta jest dla każdego. Widać, że nasi „wierni” chętnie z niej korzystają.

Celebrating with you on
the Anniversary of your
Profession

**Brother Patrick of
Our Lady of Mount Carmel**
(Br. Patrick Gemmato, OCD)

- Joined Order of Discalced Carmelites: September 1988.
- Formation: 1988-1993 in Munster, IN.- Korona, FL.
- Temporary Vows: March 19, 1990.
- Solemn Vows: March 19, 1995.

17 marca świętowaliśmy imieniny br. Patryka. Tego dnia miało miejsce też tzw. Silver Rose. Jest to tradycja związana z objawieniami Matki Bożej z Guadalupe. Rycerze Kolumba zajmują się peregrynacją srebrnych róż symbolizujących słynne objawienia Matki Bożej w Meksyku. Jest to też związane z troską o ochronę życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci. A po południu wspólnotowo pojechaliśmy na obiad poza klasztor w jedno z ulubionych miejsc br. Patryka, aby tam razem świętować patronalny dzień naszego brata.

19 marca w uroczystość św. Józefa świętowaliśmy 35 lecie ślubów br. Patryka. Był specjalny plakat przygotowany na tą okazję (na zdjęciu). Po uroczystej Mszy św. była agapa razem z licznie przybyłymi „wiernymi”. Dziękujemy bratu Patrykowi za świadectwo jego wierności i zaangażowania w nasze karmelitańskie życie!

29 marca miał miejsce przy naszym klasztorze dzień skupienia dla nastolatków organizowany przez pobliską parafię Santa Maria del Mar, także przy naszym współudziale. Temat był bardzo karmelitański bo związany z poszukiwaniem sanktuarium w naszej duszy. Były konferencje i grupy dzielenia. Były też spotkania kiedy młodzież mogła posłuchać o drodze naszego powołania, a potem zadawać nam pytania. Po południu odbyła się droga krzyżowa prowadzona przez młodzież. W jej czasie kolejni ochotnicy dźwigali duży krzyż pomiędzy kolejnymi stacjami, aby symbolicznie mieć udział w trudzie Jezusa niosącego krzyż. Były także wspólne posiłki i zabawy.

A 9 kwietnia odbyła się inscenizowana droga krzyżowa przygotowana przez dzieci z grupy rodzin spotykających się przy naszym klasztorze. Niezwykłe wydarzenie!

No a poza tym nieustannie przybywają do nas grupy pielgrzymkowe. Czasem autokarem czy dwoma autokarami. Niektórzy z nich to polskie grupy jak na przykład ta z Orlando.

br. Grzegorz od Świętej Rodziny, OCD

Co mistyk ma do powiedzenia Kościołowi dzisiaj — próba odpowiedzi w oparciu o życie i nauczanie św. Teresy z Ávila.

W dniach 10-12 marca 2025 roku z inicjatywy o. Wojciecha Ciaka OCD, Dyrektora Instytutu Duchowości Carmelitanum w Warszawie, odbyło się trzydniowe Sympozjum noszące tytuł: „Co mistyk ma do powiedzenia Kościołowi dzisiaj — próba odpowiedzi w oparciu o życie i nauczanie św. Teresy z Ávila”. Wydarzenie odbyło się dzięki wsparciu o. Łukasza Kansego OCD, Prowincjała Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych.

Prelegenci podjęli zarówno próbę naświetlenia sytuacji Kościoła w kontekście obecnego kryzysu, jak i ukazania kierunku, perspektyw i rozwiązań w oparciu o nauczanie świętych Karmelu, przede wszystkim św. Teresy od Jezusa oraz św. Teresy z Lisieux.

Pierwszy dzień obejmował tematykę pod hasłem: „Rozeznawanie wyzwań dla Kościoła”. Spotkanie moderował o. Waldemar Linke CP. Pan Tomasz Rowiński podjął temat „Znaki czasu a rzeczywiste wyzwania dla Kościoła”. Prelegent podkreślił na wstępie, że rzeczywiste wyzwania dla Kościoła pozostają niezmiennie. Są to: przekazywanie prawdy Bożej, a następnie głoszenie prawdy Bożej całemu światu, czyli praca na rzecz ocalenia dusz ludzkich. Znaki czasu należy natomiast postrzegać w szerszym kontekście kulturowo-historycznym. Prelegent opisał jak na przestrzeni wieków Kościół z jednej strony odczytywał znaki czasu, z drugiej zaś, jak realizował te niezmiennie wyzwania w zmieniających się historycznych i kulturowych kontekstach. W czasach współczesnych zasadnicze pytanie dotyczy tego, jak obronić tożsamość Kościoła wobec ruchów relatywizujących zarówno jego sferę dogmatyczną, jak i etyczną, oraz jak doprowadzić do pojednania przeszłości i teraźniejszości zgodnie z kierunkiem reprezentowanym przez Benedykta XVI z jego hermeneutyką ciągłości. Dzisiejsze czasy, które obrazuje pontyfikat papieża Franciszka, to według Tomasza Rowińskiego czasy kolejnej kontrreformacji, która w zamyśle ma otwierać Kościół na świat. Takie podejście nie daje jednak odpowiedzi na pytanie o prawdę Bożą a przeciwnie, wprowadza coraz większy zamęt w umysły wiernych. Dzisiejszy znak czasu to głębokie zróżnicowanie poglądów w ramach Kościoła wyrażające się w odmiennym podejściu do wymagań wiary. Szczególnie niepokojący jest fakt prezentowania przez Papieża problematycznej koncepcji nowego paradygmatu w teologii. Klasyczna katolicka teologia opiera się na treściach Objawienia, czyli na Piśmie Świętym i na Tradycji, co jest podstawą rozwoju innych działów teologii. Zaś nowy paradygmat akcentuje prymat woli ludu (także spoza Kościoła) przed Objawieniem, co akcentuje Vademecum Synodu o synodalności. Jednocześnie punktem centralnym Vademecum jest wola Papieża. Objawienie pozostaje w cieniu i staje się wyłącznie obiektem, który ma być dostosowany do tych dwóch czynników. W konsekwencji ostatecznie to Papież, który ma pełnię władzy nad Kościołem, decyduje w jakim stopniu odnieść postulaty ludzi do Objawienia. Według Tomasza Rowińskiego następne Konklaue stanie przed pytaniem, co zrobić z tym problematycznym dziedzictwem, które zostawia nam obecny Papież.

Wykład o. Janusza Pydy OP: „*Sensus fidei* a rozeznawanie wyzwań dla Kościoła”, stanowił kontynuację treści poprzedniego, ujętych w kontekście dogmatycznym. Prelegent poruszył dwa istotne wątki: prymat Papieża oraz znaczenie *sensus fidei*, czyli z jednej strony Urząd Nauczycielski Kościoła a z drugiej lud Boży, odczytujący Objawienie i odnoszący się do Tradycji zarówno w sensie wspólnotowym jak i indywidualnym. Problem nabrzmiał w czasach obecnego pontyfikatu bowiem nastąpiło wyraźne spięcie pomiędzy prymatem Papieża w nauczaniu niedefinitywnym a tym, co nazywamy *sensus fidei*, czyli zmysłem (intuicją) wiary ludu Bożego, i poszczególnych wiernych. O. Janusz Pyda przypomniał, że historia Kościoła zna takie przypadki, kiedy wiarę przechowuje zmysł ludu Bożego, a nie Magisterium. Na fenomen *sensus fidei* zwrócił także uwagę w XIX wieku kard. Henry Newman, który analizując epokę arianizmu zauważył, że prawowierna doktryna przetrwała w katolickiej wierze prostych ludzi, podczas gdy biskupi byli w większości heretycy. Jest jednak ważne, jak odróżnić zmysł wiary Kościoła od mody lub zmiennej opinii społecznej ukształtowanej przez kulturę, media, etc. Według prelegenta rozwiązanie tego zasadniczego problemu, to jest roli prymatu Papieża oraz znaczenia *sensus fidei*, musi zostać na nowo wypracowane z udziałem Urzędu Nauczycielskiego Kościoła.

Wykład trzeci wygłoszony przez o. Klemensa Karlssona OCD ze Szwecji, nosił tytuł „Jak św. Teresa od Jezusa rozeznawała wyzwania dla Kościoła”. Ojciec podkreślił, że św. Teresa jako reprezentantka prawdziwego mistycyzmu, wierna Bogu córka Kościoła, odpowiadając na wyzwania stojące przed Kościołem w jej czasach, ma coś do powiedzenia także czasom dzisiejszym. Poprzez połączenie zaangażowania dla Boga i wobec świata w jedną odpowiedź, która jest przede wszystkim kontemplatywna, jej propozycja staje się bardzo interesująca. Otwarcie na łaskę i prawdę, które przysły przez Jezusa Chrystusa, otworzyło Teresę także na ówczesną sytuację Kościoła, którego najwyższym prawem i ciągłym wyzwaniem jest zbawienie dusz. Wystąpienie Lutra, rodzące w konsekwencji dyskusje nad prawdą, powszechny brak dostępu do łaski i prawdy, kierują ją na skupienie się w sobie, na *via interioris*, czyli drogę wewnętrzną, ku coraz głębszemu zjednoczeniu z Jezusem Chrystusem. Rezultatem są wspólnoty ufundowane przez Teresę, a także niezrównane dziedzictwo na polu mistyki dzięki jej pismom. To dar Ducha św. dla Kościoła zarówno w jej, jak i naszych czasach. Zjawisko mistyki, o ile jest autentyczne, co podkreślił o. Klemens, jest zawsze wielkim darem dla Kościoła, bowiem duchowość czyli właściwe nastawienie względem rzeczy Bożych, jest limfą wiary w drzewie Kościoła. Prawda cierpi także dzisiaj i wiele osób żyje poza

łaską. Cierpimy ze względu na kolejne mutacje ideologii sekularyzacyjnych, wywodzących się z epoki oświecenia, ze względu na próby rozproszenia nas zarówno jako wspólnoty, jak i na poziomie naszego wewnętrznego skupienia. Na te siły dążące do rozproszenia, dekonstrukcji społeczeństwa, uderzające w sens i prawdę, potrzeba ze strony chrześcijaństwa odpowiedzi w formie rekonstrukcji, wspólnego wysiłku religijnego, żeby zrekonstruować prawdę. Sprzyja temu fakt, że coraz więcej osób zaczyna odczuwać zmęczenie klimatem sekularyzacji.

Dzisiejszy wieloaspektowy kryzys świata katolickiego jest spowodowany także przez hierarchię kościelną. Chodzi więc o ideę rekonstrukcji zaufania do Kościoła nie w formie ślepego posłuszeństwa hierarchii, ale raczej o ufność w myśl chrześcijańską, by patrzeć na rzeczywistość z konieczną głębią i radykalizmem. Słowa, które usłyszała św. Teresa od Jezusa dotyczą także nas samych: „(...) Całe zło tego świata bierze się stąd, że nie rozumie się właściwie prawdy zawartej w Piśmie Świętym. (...) Córeczko, jakże mało jest tych, którzy naprawdę Mnie kochają. Jeśli naprawdę by mnie kochali, nie byłyby ukryte przed nimi Moje tajemnice. Czy Ty wiesz, co to znaczy kochać Mnie naprawdę? Przekonać siebie, że jest kłamstwem to wszystko, co Mnie się nie podoba. Zrozumiesz jasno, jaki zysk miałyby z tego twoja dusza”. To prawdziwe słowa w przeciwieństwie do tego, co proponuje dzisiejszy świat ze swymi kłamstwami na temat prawdy i wiary zarówno w świecie polityki czy internetu. Odnośnie rozeznawania sytuacji w Kościele Teresa mogłaby zadać nam pytanie: Jak się ma twoja duchowość? Osoby, które w coraz większym stopniu stają się przyjaciółmi Boga poprzez miłość, coraz bardziej są zgodne z tą prawdą, która w dzisiejszych czasach jest tak bardzo pożądana.

W nauczaniu św. Teresy chodzi nie tylko o prawdę przyniesioną przez Chrystusa, ale także o przyjęcie łaski, abyśmy byli w stanie tę prawdę przyjąć i to w sposób jak najgłębszy. Św. Teresa określając siebie jako córkę Kościoła wykazuje prawdę o łasce, jaką jest Kościół. Przypomina o naszej przynależności do Kościoła i zaprasza także nas, byśmy wzrastali w nowej ufności względem niego. W jednym z ostatnich listów św. Teresa pisze: *Ostatecznie Prawda cierpi, ale nie ginie*. Troska i ufność — to rzuca dużo światła na stan Kościoła dzisiaj i na to, co św. Teresa i mistyka mają nam dziś do zaoferowania.

Tutaj link do pierwszego dnia Sympozjum: <https://www.youtube.com/watch?v=nJoptqHMR44>

Anna Domańska

Warszawa-Solec: Kino duchowe – „Siła modlitwy”

23 marca w ramach Kina Duchowego w warszawskim Carmelitanum mieliśmy okazję obejrzeć niezwykle ciekawy dokument w reżyserii Jarosława Mańki zatytułowany „Siła modlitwy”. Film jest poruszającym świadectwem powrotu do życia i zdrowia dzięki sile modlitwy. Bohaterem filmu jest Andrzej Duffek, gdański przedsiębiorca, opozycjonista działający w latach osiemdziesiątych w Federacji Młodzieży Walczącej, wierny kibic Lechii Gdańsk. W 2003 roku uległ poważnemu wypadkowi podczas zjeżdżania na sankach ze swoim kilkuletnim wówczas synem. Wskutek wielofragmentowego uszkodzenia wątroby na ponad dwa miesiące zapadł w śpiączkę, podczas której sztucznie podtrzymywano jego funkcje życiowe. W dokumencie „Siła modlitwy” Andrzej Duffek opowiada o tym okresie i doświadczeniu życia „po drugiej stronie”. Ta niezwykła podróż całkowicie zmieniła jego spojrzenie na świat, ludzi i ukazała prawdziwy sens i cel życia. Bohater opowiada w filmie o doświadczeniu Miłości, radości nieba, ale także o Bożej sprawiedliwości i karze, która jest konsekwencją wyboru zła. Podkreśla zasadnicze znaczenie naszych codziennych, małych i większych wyborów, naszych czynów, a przede wszystkim intencji, którymi kierujemy się w życiu i działaniu.

To także film o miłości najbliższych, o przyjaźni i o ogromnej mocy modlitwy. Niezwykła modlitewna krucjata kibiców z całej Polski, którzy modlili się za swojego kolegę, kibica Lechii Gdańsk, modlitwa ludzi mu najbliższych, ale też nieznanymi mu osobami, umożliwiła mu powrót do życia. Szczególnie poruszającym fragmentem filmu jest opowieść o ofierze śp. Tadeusza Duffeka, brata Andrzeja, który w szpitalnej kaplicy ofiarował za niego swoje życie. Tadeusz Duffek zmarł półtora roku po powrocie do zdrowia swego brata.

Swoimi przeżyciami, walką o powrót do życia Andrzeja, dzielą się w filmie także osoby najbliższe Andrzejowi — jego żona, siostra, przyjaciele, a także salezjanin ks. Jarosław Wąsowicz, duszpasterz kibiców,

wraz z którym Andrzej Duffek zrealizował wielkie marzenie i duchowy testament swojego brata, Tadeusza — coroczną pielgrzymkę kibiców na Jasną Górę.

Po projekcji miało miejsce spotkanie z jego bohaterem oraz z reżyserem filmu, Jarosławem Mańką, który opowiedział o niełatwej drodze do realizacji tego przedsięwzięcia. Korzystając z tej niezwykle okazji dowiedzenia się czegoś więcej o tym, jak jest po drugiej stronie życia od człowieka, który „dotknął” niejako innego świata, wyjątkowo licznie zgromadzona tego wieczoru publiczność zadawała przez dłuższy czas pytania, prosząc o bardziej szczegółowe wyjaśnienie kwestii związanych z modlitwą, ze znaczeniem intencji naszych czynów, z Bożą sprawiedliwością, z karą i nagrodą.

Uderzyła wszystkich ogromna otwartość i prostota p. Andrzeja, jasność i klarowność odpowiedzi na każde zadane pytanie, także dotyczące niełatwych kwestii wiary, działania łaski, wagi Sakramentów, Bożego Miłosierdzia, prawdy chrześcijaństwa. Wieczór przypomni nam wszystkim, że istnieje inny świat, że tu, w doczesności, jesteśmy tylko pielgrzymami w drodze ku niemu i że mimo, iż czeka tam na nas Miłosierny Ojciec, nasze codzienne wybory i starania, żeby żyć zgodnie z wolą Bożą, mają ogromne znaczenie na tej drodze. Po tamtej stronie, jak mówi bohater filmu, sami już niczego dla siebie nie możemy zrobić. Dlatego tak ważna jest również modlitwa za zmarłych.

Bardzo ciekawą rozmowę z Andrzejem Duffekiem, zatytułowaną „Polska zmartwychwstanie”, przeprowadziła na kanale telewizji internetowej PL1.tv Edyta Paradowska. Zachęcamy do obejrzenia.

Link do audycji <https://pl1.tv/title/polska-zmartwychwstanie/>

Anna Domańska

PROWINCJA - SIOSTRY

Gniezno: wybory Przeoryszy i Zarządu

Umiłowani w Chrystusie, Siostry i Bracia w Karmelu,

zawiadamy, że w dniu dzisiejszym 08 kwietnia 2025 w naszym klasztorze pw. Świętej Rodziny Jezusa, Maryi i Józefa w Gnieźnie odbyły się wybory Przeoryszy i Zarządu. Wyborom przewodniczył N. O. Delegat Serafin M. od Trójcy Świętej.

Matką Przeoryszą została **s. Teresa od Najświętszego Oblicza i Maryi Matki Miłosierdzia**.

I radną została s. T. Małgorzata od Matki Bożej

II radną s. M. Magdalena od Miłosierdzia Bożego

III radną s. Ina od Eucharystii

IV radną s. Miriam od Ducha Św.

Polecamy Naszą Matkę i całą wspólnotę modlitwie i zapewniamy o naszej modlitwie.

s. T. Małgorzata od Matki Bożej

PROWINCJA - OCDS

Gniezno: podsumowanie działalności Świeckiego Karmelu za rok 2024

W dniach 28-30 marca 2025r. odbyło się kolejne już spotkanie przewodniczących i formatorów Świeckiego Karmelu Prowincji Warszawskiej. Tym razem miało ono miejsce w Gnieźnie, w urokliwym Centrum Edukacyjno-Formacyjnym (niejako w cieniu pączkujących magnolii i okrytych mgiełką wiosennej zieleni wierzby). Było nas całkiem sporo, bo 34 osoby; tym razem jedynie z Polski i Litwy, bowiem nie udało się przybyć Białorusinkom, które nie otrzymały na ten czas wizy.

Był to dla nas **czas uroczysty**: z przywołaniem Ducha Świętego, Eucharystią i modlitwami oraz rekreacją i pogaduchami, ale także elementami podsumowania i spojrzenia w przyszłość Świeckiego Karmelu z różnych perspektyw: ze strony Delegata ds. OCDS, o. Kamila Strójkowskiego OCD, Rady Prowincjalnej a także samych zainteresowanych... od strony wspólnotowej i prowincjalnej, ale także: polskiej i ogólnoswiatowej.

Na dzień 31 grudnia 2024r. było nas, świeckich karmelitów, w Prowincji Warszawskiej – 397-u, skupionych w 16 wspólnotach: trzynastu polskich, dwóch litewskich i jednej białoruskiej. Wśród nas są wspólnoty z ogromnym stażem „wiekowym” – 152-letnia Wspólnota poznańska (powstała w 1873 roku), łódzka (powstała w 1931r.), warszawska (w 1946r.), a także wrocławska (w 1947r.). Są wspólnoty bardzo liczne, np. Kowno z 49 członkami, Warszawa Raclawicka z 45-a i chociażby Łódź – z 43-a. I są wspólnoty takie jak Gorzów Wielkopolski – 11-osobowe oraz Bydgoszcz i Konin – liczące po 14 osób. Średnią wieku w całej Prowincji mamy 63,20, ale aż 7 polskich wspólnot ma średnią wieku między 65-ym a 70-ym rokiem życia, i to zdecydowanie bliżej 70-ki. I tu jest np. Elbląg, Bydgoszcz, Poznań, Sopot, Gorzów Wielkopolski... więc skupiamy w swoich szeregach ludzi niekoniecznie młodych wiekiem, chociaż na pewno młodych duchem.

W czasie spotkania - a może już nieco wcześniej - zrodziła się myśl, że **zmieniła się** bardzo **perspektywa** i zamiast widzieć tylko własną wspólnotę (i tylko ją budować), zaczęliśmy budować Prowincję i świat/Zakon. A nasz udział w większej całości dokonuje się m.in. poprzez omawianie listów o. Generała i Fiszek, udział w „sanatio in radice” („uzdrowieniu u korzeni”), śledzenie wydarzeń opisanych w Karmel-Info, udzielanie odpowiedzi na pytania z Kwestionariusza Mariologicznego (bądź co bądź ogólnoswiatowego), udział w spotkaniach prowincjalnych (*Lectio divina* oraz innych, tematycznych), odpowiedź na zaproszenie o. Generała i o. Ramiro do Avila...

Nie słuchamy już tylko o. Asystenta, ale także o. Delegata, zaproszonego o. Prelegenta, siebie wzajemnie... **I nie jesteśmy już tylko częścią swojej Wspólnoty i Prowincji, ale częścią światowego Świeckiego Karmelu, ale też Karmelu w ogóle.** I to powoduje wzrost samoświadomości, ale też odpowiedzialności... jednostkowej i wspólnotowej. O. Ramiro, zapraszając nas do Avila (i będąc zdumionym ogromem pozytywnej odpowiedzi), podkreśla, że jest to spotkanie, które ma być kolejnym krokiem na rzecz budowania „silniejszego Świeckiego Karmelu”. I tu... oprócz naszej otwartości - na wzrastanie i pewnej dyspozycyjności – rodzi się też refleksja na temat tego, CO my, młodzi-niemłodzi, możemy zrobić na rzecz silniejszego OCDS-u!?

W Gnieźnie ważne było wystąpienie o. Romana Hernogi na temat „Udziału całej Rady Wspólnoty w rozeznawaniu powołania u osoby formowanej”, ale zdecydowanie najważniejsza była refleksja o. Delegata - skierowana do formatorów, a przede wszystkim do każdego z nas osobiście - na temat powołania, w którym (idąc za myślą Edytą Stein) należy dostrzec kilka istotnych aspektów, takich jak: poczucie własnej wartości w oczach Bożych, a także jednostkowe doświadczenie Bożej miłości, ale też podjęcie z odwagą własnego życia, uruchomienie własnej woli... Na pewno trzeba nawiązać kontakt z własnym wnętrzem i nauczyć się nasłuchiwać sygnałów co do tego, JAK realizować swoje powołanie... Rozeznawać znaki, poddać je pod ogląd i ocenę Kościoła, zaufać i zawierzyć Bożej Opatrzności, trwać w Kościele, skupić się na Słowie Bożym... nie zredukować życia modlitwy do pewnych praktyk a oprzeć je na relacji z Tym, o którym wiemy, że nas miłuje... Naprawdę **przestawać z Bogiem na co dzień i mieć odwagę**, żyjąc pod Bożym błogosławieństwem, **wysłuchiwać się w Boże wezwania i pójść za nimi**, bez asekuracji i oglądania się na siebie.

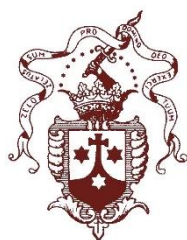
Czyli... nieustannie wszystko jest przed nami... mimo naszego wieku i nietęgiego zdrowia (mimo naszej kruchości i cherlawości)... JEST Bóg, Jego powołanie i moja/nasza odpowiedź na nie.

Gabriela Żylińska OCDS

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 maja** 2025 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przysyłać na adres mailowy: karmelinfowa@gmail.com
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec, OCD

ul. Solec 61
00-424 Warszawa
kom.: 601 422 212; 505 757 166
mail: karmelinfowa@gmail.com;
gregimalec@gmail.com

do użytku wewnętrznego Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych